

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO W OPOLU
W ROKU 2020**

Opole, styczeń 2021 r.

Spis treści

1.	Wstęp	str. 3
2.	Struktura organizacyjna i obsada kadrowa Sądu	str. 4
3.	Wpływ spraw i sposób ich załatwienia	str. 6
4.	Orzecznictwo	
4.1	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych	str. 15
4.2	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych	str. 25
4.3	Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy	str. 40
5.	Działalność pozaorzecznicza	str. 44
6.	Dane teleadresowe	str. 46
7.	Wykaz tabel	str. 49

Wstęp

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w roku 2020 podsumowuje roczną działalność orzeczniczą Sądu poprzez omówienie ciekawszych zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygania w Wydziałach Orzecznich, działalności pozaorzeczniczej oraz postępowania sądowego ze szczegółowym uwzględnieniem ruchu spraw. W tym zakresie dokonano stosownych analiz wpływu i załatwień spraw. Powyższe informacje ujęte zostały także w postaci tabelarycznej, w końcowej części opracowania. Stosownych porównań dokonano biorąc pod uwagę dwa okresy sprawozdawcze, tj. lata 2019 i 2020.

Należy zwrócić szczególną uwagę, że wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego w Polsce wywołanego szybkim rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 bezpośrednio i znacząco wpłynęło na działalność orzeczniczą Sądu.

Na podstawie zarządzenia Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 13 marca 2020 r. nr 7/20 z dniem 16 marca 2020 r. odwołane zostały rozprawy a działalność orzeczniczą Sąd kontynuował w trybie rozpoznawania spraw na posiedzeniach niejawnych. O możliwości rozpoznania spraw w trybie uproszczonym na posiedzeniach niejawnych, zgodnie z art. 119 pkt 2 P.p.s.a., informowano strony postępowania sądowego a także informację w tym zakresie umieszczono na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej WSA w Opolu.

Dodatkowo Sąd, na podstawie art. 15 zys⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842) w związku z § 1 pkt 2 zarządzenia Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2020 r. nr 17/20 i § 3 zarządzenia Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2020 r. nr 39 kierował do załatwienia sprawy na posiedzeniu niejawnym. O powyższym informowano strony postępowania, które miały możliwość złożenia dodatkowych wyjaśnień na piśmie.

Podkreślić należy również, że z uwagi na przejście 2 sędziów w stan spoczynku WSA w Opolu orzekał w zmniejszonym składzie. Faktyczna obsada wynosiła 8,95 etatu przy liczbie etatów orzecznich wynoszących 11. W toku pozostaje nadal procedura obsadzenia wolnego stanowiska asesora sądowego. Pomimo tego zachowana została dobra sprawność postępowania. Średni czas oczekiwania na merytoryczne rozpoznanie sprawy wynosił odpowiednio w Wydziale I – 3,36 miesiąca, a w Wydziale II – 3,44

miesiąca. Jednocześnie zaznaczyć należy, że liczba spraw pozostałych do rozpoznania na koniec 2020 r. w stosunku do stanu na koniec roku ubiegłego, zwiększyła się jedynie o jedną sprawę.

Osiągnięte wskaźniki zaległości oraz niewielka liczba spraw (37) zalegających dłużej niż 12 miesięcy jednoznacznie wskazują, że sprawowana przez WSA w Opolu kontrola administracji publicznej wykonywana jest praktycznie na bieżąco.

Ponadto nadmienić należy, że istotną rolą Sądu jest realizacja obowiązku pełnej transparentności swojej działalności. Obowiązek ten Sąd realizuje głównie poprzez prowadzenie podmiotowej strony BIP, na której zamieszczane są informacje dotyczące Sądu oraz poprzez publikowanie na bieżąco, w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zanonimizowanych orzeczeń sądowych. Baza oraz Biuletyn stanowią bezpłatne źródło informacji dla organów, prasy i innych instytucji sprawujących społeczną kontrolę nad działalnością sądową. Upublicznianie wyroków sądowych ma również bezpośredni wpływ na podnoszenie świadomości prawnej obywateli i sprzyja realizacji prawa do sądu. Niewątpliwie też w zaistniałej sytuacji epidemiologicznej w kraju wprowadzenie możliwości elektronicznej komunikacji z Sądem, w szczególności możliwość przeglądania akt sprawy w systemie PASSA, przyczyniło się do pełniejszej realizacji uprawnień procesowych stron postępowania i ich pełnomocników.

Podsumowując należy stwierdzić, że działalność WSA w Opolu oraz uzyskane wyniki wskazują na zachowanie sprawności działania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, co bez wątplenia wynika z właściwego zaangażowania sędziów w szybkie i terminowe rozpoznawanie spraw.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA I OBSADA KADROWA SĄDU

Wojewódzki Sąd Administracyjny funkcjonował w dotychczasowej strukturze organizacyjnej, w ramach której działają: Wydziały Orzecznicze I i II, Wydział Informacji Sądowej, Oddział Finansowo-Budżetowy a także Oddział Administracyjno-Gospodarczy i Spraw Ogólnych.

W dniu 9 kwietnia 2020 r. upłynęła druga kadencja Prezesa WSA w Opolu, sędziego NSA Gerarda Czecha, który obecnie pełni funkcję Wiceprezesa Sądu i Przewodniczącego Wydziału I.

Z dniem 10 kwietnia 2020 r. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego powołał na stanowisko Prezesa WSA w Opolu sędzię WSA Elżbietę Kmiecik, która jednocześnie pełni funkcję Przewodniczącej Wydziału II.

Na dzień 1 stycznia 2020 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu orzekało 11 sędziów, w tym pięciu sędziów w Wydziale I oraz sześciu sędziów w Wydziale II. Stan ten w trakcie roku uległ zmianie.

Z dniem 15 lipca 2020 r. w stan spoczynku przeszła sędzia WSA Ewa Janowska, która orzekała w Wydziale II.

Z kolei, od dnia 1 października 2020 r. na podstawie art. 75 § 1 i 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 29 § 1 i 3 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu została przeniesiona z Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach sędzia WSA Beata Kozicka.

Następnie z dniem 30 listopada 2020 r. przeszedł w stan spoczynku sędzia NSA Jerzy Krupiński – Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej, a jednocześnie Rzecznik Prasowy Sądu.

Od dnia 1 grudnia 2020 r. Przewodniczącym Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu oraz Rzecznikiem Prasowym jest sędzia WSA Krzysztof Bogusz.

W konsekwencji powyższych zmian, na dzień 31 grudnia 2020 r. w WSA w Opolu służbę pełniło 10 sędziów, po pięciu w obu Wydziałach Orzeczniczych. Ponadto zatrudnionych było: 3 starszych referendarzy sądowych, 7 asystentów sędziego, 16 pracowników w Wydziałach Orzeczniczych i Wydziale Informacji Sądowej (w tym 15 urzędników sądowych) oraz 17 pracowników administracyjnych i obsługi (w tym 12 urzędników sądowych).

Wpływ spraw i sposób ich załatwienia

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2020 r. wpłynęły ogółem 864 sprawy, z tej liczby w repertorium SA zarejestrowano 766 skarg, w tym 18 sprzeciwów od decyzji, w repertorium SAB zarejestrowano 91 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów, ponadto zarejestrowano jedną sprawę w repertorium SO i 6 wniosków w repertorium SPP (wnioski o przyznanie prawa pomocy złożone przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego).

Z poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostały do rozpoznania 244 sprawy (SA i SAB), w tym 2 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia w 2020 r. było 1101 skarg.

Z tej liczby sędziowie rozpoznali i załatwili na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych łącznie 845 skarg, z czego na rozprawach rozpoznano 287 spraw, a na posiedzeniach niejawnych 558 spraw. Stanowi to 76,7% ogólnej liczby skarg do załatwienia, w tym 770 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 75 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. 11 spraw zostało zamkniętych.

Dokonując analizy ruchu spraw należy wskazać, że dotyczy ona wpływu i załatwień skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Nie brano pod uwagę spraw i wniosków zarejestrowanych w repertorium SO i SPP o przyznanie prawa pomocy złożonych przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego. Były one uwzględniane jedynie przy obliczaniu średniego miesięcznego wpływu, czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy i załatwienia przez sędziego.

Wydział I

Do właściwości Wydziału I należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, cen, ubezpieczeń majątkowych, gospodarki wodnej, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz sprawy celne, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych,

wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2020 r. orzekało w tym Wydziale 5 sędziów – jeden sędzia NSA i czterech sędziów WSA, ale faktyczna obsada sędziowska wyniosła 4,25 etatu. Zatrudniony był także 1 referendarz sądowy.

Do Wydziału I wpłynęło w 2020 r. 395 spraw - 388 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, a także 7 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ spraw na sędziego wyniósł 79 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną - średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 93,2 sprawy. Zaległość z poprzedniego roku wynosiła 142 sprawy. Łącznie do załatwienia było 537 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2020 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 421 skarg z 537 ogólnej liczby skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 141 spraw, co stanowi 16,7% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 43 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 15,0% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 97 sprawach skargę oddalono (33,8%), a 1 skargę odrzucono (0,3%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono łącznie 280 spraw (33,1% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 25 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 4,5% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, w 109 sprawach skargę oddalono (19,5%), w 95 przypadkach skargę odrzucono (17,0%), a 51 skarg załatwiono w inny sposób (9,1%). 5 spraw zamknięto. Postępowanie zawieszono w 4 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 136 skarg kasacyjnych, przy czym 4 zostały odrzucone.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2020 r. wyniósł 3,36 miesiąca i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostał na podobnym poziomie.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 106,6% (załatwiono 106,6% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2020 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 84,2 sprawy, a uwzględniając obsadę faktyczną – 100,2 spraw.

Nierozpoznanych pozostało 111 skarg, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 22 skargi, powyżej 6 do 12 miesięcy –

4 skargi, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 10 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 3 skargi i powyżej 3 lat – 8 skarg.

Zaległość na koniec roku 2020 w porównaniu do roku 2019 zmniejszyła się o 31 spraw.

Wydział II

Do właściwości Wydziału II należą sprawy z zakresu budownictwa, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, gospodarki mieniem, energetyki, komunalizacji mienia, geodezji i kartografii, środowiska, edukacji, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, czynności i zajęć, wywłaszczeń, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, kościołów, przejęcia mienia, broni i materiałów wybuchowych, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, własności przemysłowej, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych oraz lustracji, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2020 orzekało w tym Wydziale 5 sędziów WSA, ale nominalna obsada sędziowska wyniosła 5,75 etatu. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 4,70 etatu. Zatrudnionych było także 2 referendarzy sądowych.

W Wydziale zarejestrowano w 2020 r. 462 sprawy, w tym 378 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 84 skargi na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 80,3 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 99,6 spraw. Zaległość z poprzedniego okresu wynosiła 102 sprawy, w tym 2 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia były 564 skargi.

Do dnia 31 grudnia 2020 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 424 skargi z ogólnej liczby 564 skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 146 spraw, co stanowi 17,3% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 70 sprawach uwzględniono skargę, co stanowi 24,4% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 74 sprawach skargę oddalono (25,8%), 2 skargi odrzucono (0,7%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono 278 spraw (32,9% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 75 sprawach skargę uwzględniono co stanowi 13,4% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, 111 skarg oddalono (19,9%), 76 skarg odrzucono (13,6%), a 16 skarg załatwiono w inny sposób (2,9%). 6 spraw zamknięto. Postępowanie zawieszono w 16 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 90 skarg kasacyjnych, przy czym 8 z nich zostało odrzuconych.

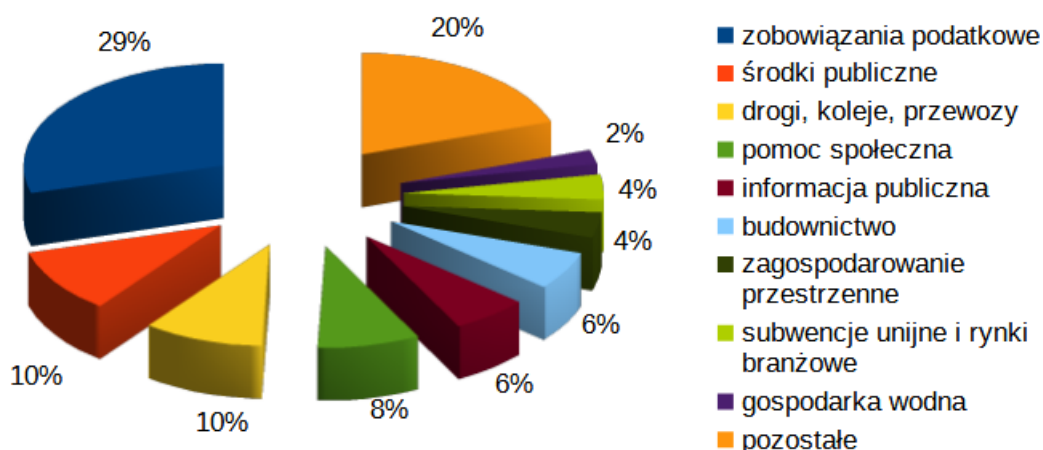
Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2020 r. wyniósł miesiąca 3,46 i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego uległ wydłużeniu o 1,26 miesiąca.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 91,8% (załatwiono 91,8% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2020 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 73,7 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną 90,6 sprawy.

Do załatwienia pozostały 134 skargi, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 19 skarg, w przedziale powyżej 6 do 12 miesięcy – 7 skarg, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 8 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 7 skarg oraz powyżej 3 lat – 1 skarga.

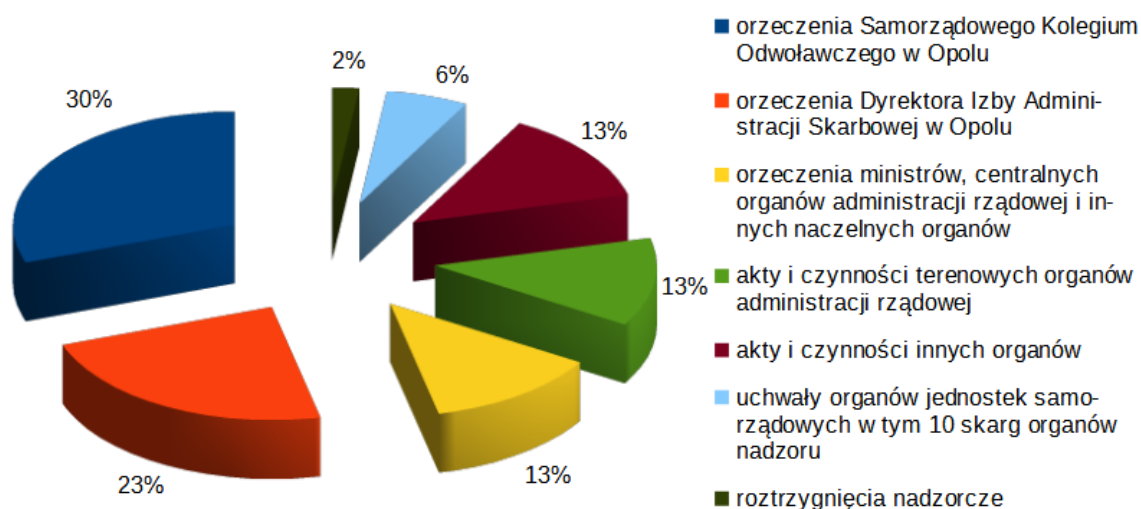
Zaległość na koniec roku 2020 zwiększyła się o 32 sprawy w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Dokonując analizy wpływu spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2020 r., należy wskazać, że wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym kształtował się następująco: zobowiązania podatkowe (252), środki publiczne (88), drogi, koleje, przewozy (83), pomoc społeczna (71), informacja publiczna (53), budownictwo (52), zagospodarowanie przestrzenne (35), subwencje unijne i rynki branżowe (34), gospodarka wodna (20), pozostałe (169). **[wykres 1]**

Wykres 1. Wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym

Największa liczba skarg została złożona na orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu (233). Następnie, najliczniej zaskarżane były orzeczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu (177). Poza tym, wniesiono 98 skarg na orzeczenia ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów, 97 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej oraz 100 skarg na akty i czynności innych organów. Zaskarżono 46 uchwał organów jednostek samorządowych /w tym 10 skarg organów nadzoru/ oraz 15 rozstrzygnięć nadzorczych. **[wykres 2]**

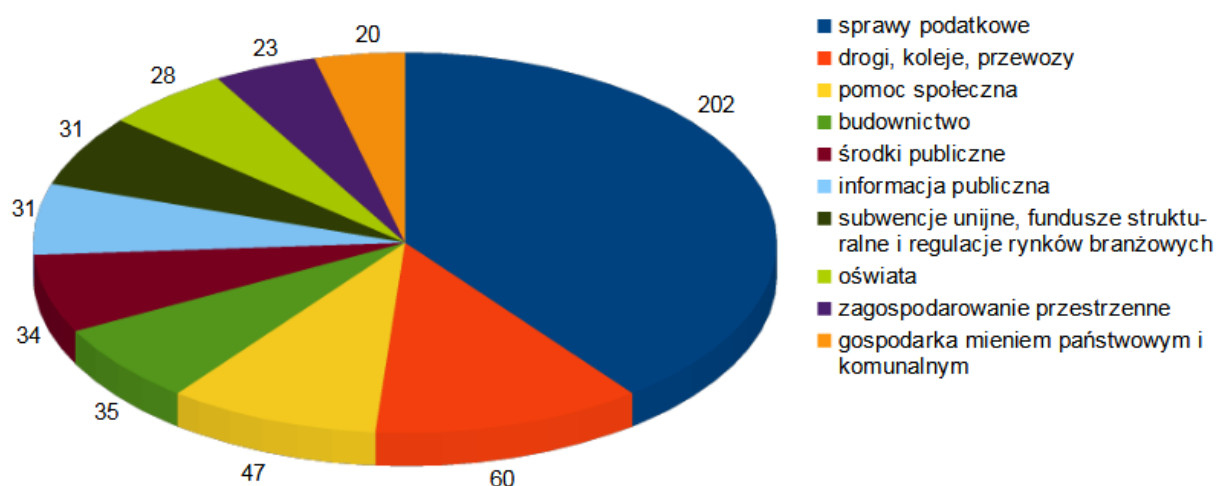
Wykres 2. Wpływ skarg ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

Analizując załatwienia spraw w Sądzie w roku 2020 można zauważyć, że najliczniejszą grupę spraw spośród załatwionych wyrokiem w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w Opolu stanowią sprawy podatkowe – 33,4%. W tym zakresie rozpoznano 202 skargi, uwzględniając 44.

Następnie najczęściej rozpoznawane były sprawy w przedmiocie:

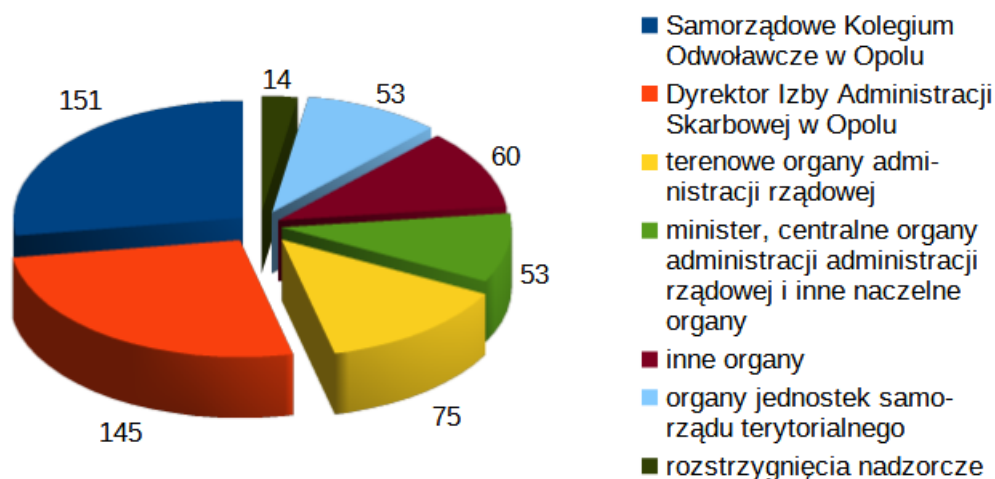
- dróg, kolei, przewozów, które stanowią 9,9% spraw. Rozstrzygnięto 60 spraw, w tym uwzględniono 33 skargi;
- pomocy społecznej, które stanowią 7,8% spraw. Rozstrzygnięto 47 spraw, w tym uwzględniono 12 skarg;
- budownictwa, które stanowią 5,8% spraw. Rozstrzygnięto 35 spraw, w tym uwzględniono 15 skarg;
- środków publicznych, które stanowią 5,6% spraw. Rozstrzygnięto 34 sprawy, w tym uwzględniono 12;
- informacji publicznej, które stanowią 5,1% spraw. Rozstrzygnięto 31 spraw, w tym uwzględniono 18 skarg;
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, które stanowią 5,1% spraw. Rozstrzygnięto 31 spraw, w tym uwzględniono 12 skarg;
- oświaty, które stanowią 4,6% spraw. Rozstrzygnięto 28 spraw, w tym uwzględniono 0;
- zagospodarowania przestrzennego, które stanowią 3,8% spraw. Rozstrzygnięto 23 sprawy, w tym uwzględniono 17;
- gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, które stanowią 3,3% spraw. Rozstrzygnięto 20 spraw, w tym uwzględniono 16. **[wykres 3]**

Wykres 3. Najczęściej rozpatrywane sprawy w ujęciu przedmiotowym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w 2020 r. załatwił wyrokiem:

- 151 skarg na akty i inne czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 40 przypadkach (26,5%);
- 145 skarg na akty i inne czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 27 przypadkach (18,6%);
- 75 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, w tym skargę uwzględniono w 31 przypadkach (41,3%);
- 53 skargi na akty i inne czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów, w tym skargę uwzględniono w 28 przypadkach (52,8%);
- 60 skarg na akty i czynności innych organów, w tym uwzględniono skargę w 17 przypadkach (28,3%);
- 53 skargi na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego /liczba ta zawiera 31 skarg organów nadzoru/, w tym skargę uwzględniono w 27 przypadkach (50,9%);
- 14 rozstrzygnięć nadzorczych, w tym skargę uwzględniono w 6 przypadkach (42,9%). **[wykres 4]**

Wykres 4. Załatwienie spraw wyrokiem, ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

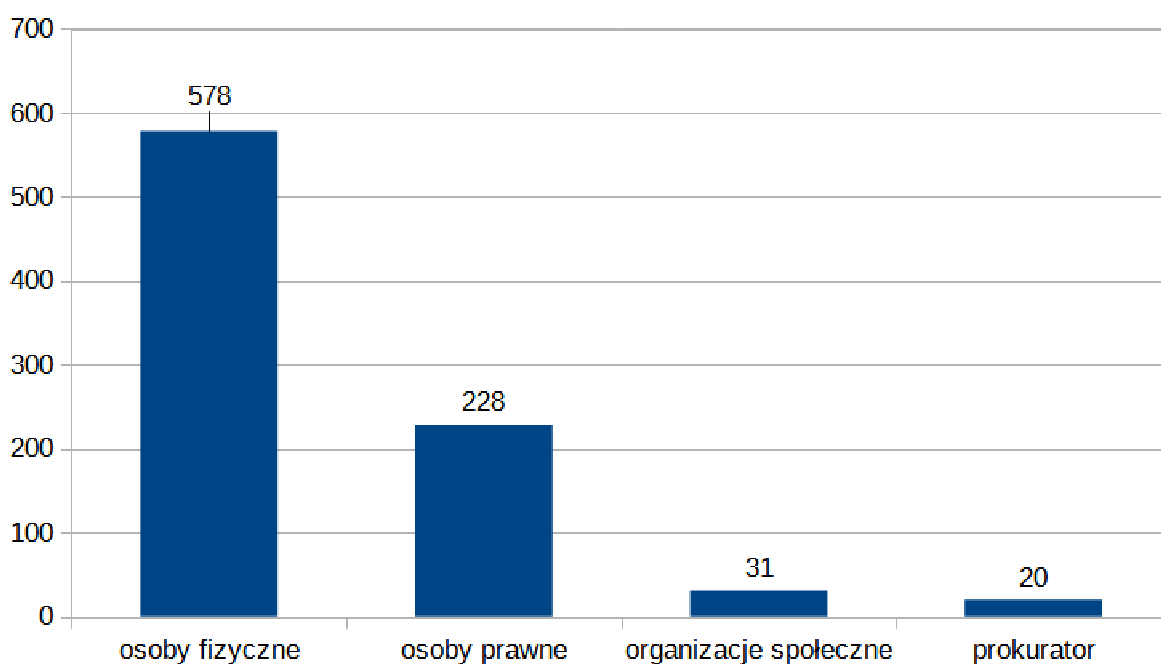
W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym nieznacznie spadł wskaźnik uwzględnionych na rozprawie skarg na akty i czynności oraz na bezczynność organów z 40% do 39,4% w 2020 r.

Należy również wskazać, że w 2020 r. załatwiono w postępowaniu uproszczonym 239 spraw, co stanowi 28,3% ogólnej liczby załatwień skarg w całym

Sądzie, w tym uwzględniono 80 skarg, oddalono 157 skarg, a 2 załatwiono w inny sposób.

W analizowanym okresie sprawozdawczym wpłynęło 18 spraw ze sprzeciwu od decyzji. Rozpoznano 17 spraw, w tym uwzględniono 2, a 12 oddalono.

Na ogólną liczbę 857 skarg osoby fizyczne wniosły ich 578, osoby prawne 228, organizacje społeczne 31, a 20 skarg wpłynęło od prokuratora. **[wykres 5]**

Wykres 5. Wpływ skarg w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące

Przed Sądem wystąpiło 306 pełnomocników organów administracji państwowej, 133 adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania, 273 radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania oraz 47 doradców podatkowych.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2020 r. wyniósł 3,42 miesiąca i uległ nieznacznemu wydłużeniu w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Podsumowując, terminowość załatwiania spraw, licząc od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, kształtowała się następująco: w okresie do 2 miesięcy załatwiono 297 skarg, powyżej 2 do 3 miesięcy – 159 skarg, powyżej 3 do 4 miesięcy – 114 skarg, powyżej 4 do 6 miesięcy - 125 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy

132 skargi, powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy - 25 skarg i powyżej 24 miesięcy 4 skargi.

Zaległość na koniec 2020 r. w porównaniu do 2019 r. zwiększyła się o 1 sprawę.

Sędziowie sporządzili w ustawowym 14-dniowym terminie 691 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i 1 uzasadnienie zdania odrębnego, a 36 uzasadnień sporządzono po terminie. W 2 przypadkach przedłożono termin do sporządzenia uzasadnienia w trybie art. 141 § 2a P.p.s.a.

Od wydanych orzeczeń wpłynęło 226 skarg kasacyjnych, przy czym 12 takich skarg zostało odrzuconych przez Sąd. Najczęstszą przyczyną odrzucenia było złożenie skargi kasacyjnej po terminie, nieusunięcie braków formalnych, nieopłacenie skargi kasacyjnej albo naruszenie obowiązku przymusu adwokackiego.

Reasumując sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu opanowali wpływ skarg w 98,6%. Na dzień 31 grudnia 2020 r. pozostało do załatwienia 245 skarg, co stanowi ok. 3,5 – krotność miesięcznego wpływu skarg do Sądu.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 284/20 (postanowienie z dnia 5 listopada 2020 r.) Sąd odrzucił skargę, stwierdzając, że na zaskarżonym etapie procedowania regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, nie mamy jeszcze do czynienia z aktem prawa miejscowego. W związku z tym wskazano, że przewidziany w art. 19 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. w zw. z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2019 r. poz. 1437, z późn. zm., powoływanej jako: „u.z.z.w.”) tryb uchwalania regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków przewiduje na wstępnym etapie jego przygotowanie przez radę gminy, na podstawie projektów regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków opracowanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, swojego projektu regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków oraz przekazanie go do zaopiniowania organowi regulacyjnemu, zawiadamiając o tym przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne (art. 19 ust. 1 u.z.z.w.). To tego właśnie etapu, przewidzianego przez samego ustawodawcę, tworzenia dopiero przyszłego prawa miejscowego - Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków – dotyczy skarżona uchwała w przedmiocie przyjęcia projektu regulaminu. Z wyraźnych uregulowań art. 19 ust. 1 u.z.z.w. stanowiących realizację obowiązku ustawowego wynika obowiązek przekazania przez przewodniczącą rady przyjętego (a nie uchwalonego) projektu Regulaminu do zaopiniowania organowi regulacyjnemu.

Dopiero zatem wyczerpanie przez radę gminy przewidzianego w ust. 1 i ust. 2 art. 19 u.z.z.w. trybu uchwalania regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, pozwala radzie gminy na uchwalenie samego regulaminu na podstawie ust. 3 (gdyż do tej pory był to tylko projekt), który to zgodnie z ust. 4 stanowi akt prawa miejscowego. Wówczas też w stosunku do tej uchwały rady gminy, o ile będą zastrzeżenia natury prawnej, spełnione będą przesłanki z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2019 r. poz. 509, z późn. zm., powoływanej jako: „u.s.g.”), do jej zaskarżenia do sądu administracyjnego, czy też skorzystanie przez organ nadzoru z uprawnienia przewidzianego w art. 91 u.s.g.,

a który to przepis błędnie przywołał prokurator w podstawie prawnej swojej skargi, kierując ją do Sądu.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 141/20 (postanowienie z dnia 28 maja 2020 r.) Sąd orzekł o pozostawieniu skargi w przedmiocie negatywnego rozpatrzenia protestu związanego z oceną projektu bez rozpoznania.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazał, że zgodnie z art. 35 i 36 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431, z późn. zm., powoływanej jako: „uzrp”) projektem grantowym jest projekt, którego beneficjent udziela grantów na realizację zadań służących osiągnięciu celu tego projektu przez grantobiorców. Beneficjent projektu grantowego powierza grantobiorcy środki finansowe programu operacyjnego na podstawie umowy o powierzenie grantu i odpowiada w szczególności za realizację projektu grantowego zgodnie z założonym celem, przygotowanie i przekazanie właściwej instytucji propozycji kryteriów wyboru grantobiorców, dokonywanie ich wyboru, rozliczanie wydatków poniesionych przez grantobiorców, monitorowanie i kontrolę realizacji zadań przez grantobiorców, a także odzyskiwanie grantów w przypadku ich wykorzystania niezgodnie z celami projektu. Natomiast właściwa instytucja zatwierdza procedury dotyczące realizacji projektu grantowego, opracowane przez beneficjenta projektu grantowego.

Zatem zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 61 ust. 1 uzrp w związku z art. 22 ust. 8 pkt 2-3 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o rozwoju lokalnym z udziałem lokalnej społeczności (Dz. U. z 2015 r. poz. 378, z późn. zm.), przyjąć należało, że skarga do sądu administracyjnego przysługuje wnioskodawcy także w sytuacji nieuwzględnienia odwołania oraz pozostawienia odwołania bez rozpatrzenia.

W myśl art. 61 ust. 1 uzrp w przypadku nieuwzględnienia protestu, negatywnej ponownej oceny projektu lub pozostawienia protestu bez rozpatrzenia, w tym w przypadku, o którym mowa w art. 66 ust. 2 pkt 1, wnioskodawca może wnieść skargę do sądu administracyjnego. Skarga taka jest wnoszona przez wnioskodawcę w terminie 14 dni od dnia otrzymania informacji, wraz z kompletną dokumentacją w sprawie bezpośrednio do wojewódzkiego sądu administracyjnego (ust. 2). Zgodnie z art. 61 ust. 6 pkt 1 uzrp wniesienie skargi po terminie, o którym mowa w ust. 2 powoduje pozostawienie jej bez rozpatrzenia.

Z akt przedmiotowej sprawy wynikało natomiast, że skarga na zaskarżony akt wpłynęła nie do wojewódzkiego sądu administracyjnego, ale do beneficjenta. Została ona następnie przekazana zgodnie z właściwością do Sądu. W takim przypadku za datę

jej nadania do Sądu należało uznać moment jej przekazania Sądowi przez beneficjenta, a nastąpiło to po upływie 14 dni, zakreślonych do dokonania tej czynności.

W wyroku z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Op 43/20 Sąd stwierdził brak podstawy prawnej do zawieszenia postępowania przed organami podatkowymi w związku z pytaniem prejudycjalnym skierowanym do TSUE.

Sąd zwrócił uwagę na odmiennność podstaw zawieszenia postępowania z art. 201 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm., powoływanej jako: „O.p.”) oraz z art. 125 § 1 pkt 1 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm., powoływanej jako: „P.p.s.a.”), zgodnie z którym sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania administracyjnego, sądownoadministracyjnego, sądowego, przed Trybunałem Konstytucyjnym lub Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości. Określona w art. 201 § 1 pkt 2 O.p. przesłanka obligatoryjnego zawieszenia postępowania podatkowego, różni się zasadniczo od podstawy zawieszenia postępowania sądowego, określonej w art. 125 § 1 pkt 1 P.p.s.a., gdyż nie obejmuje ona postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości UE.

Co więcej, analiza samego art. 125 § 1 pkt 1 P.p.s.a. wskazuje na odmienną podstawę zawieszenia postępowania sądowego, jaką stanowi zależność rozstrzygnięcia sprawy od wyniku innego toczącego się postępowania administracyjnego, sądownoadministracyjnego, sądowego (podobnie jak to ma miejsce także w ramach przesłanek zawieszenia postępowania na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 O.p.) od przesłanki toczącego się postępowania prejudycjalnego przed TSUE, ponieważ nie są to tożsame podstawy zawieszenia.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 268/20 Sąd wyrokiem z dnia 29 października 2020 r. oddalił skargę rady miasta na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej, w której stwierdziło ono nieważność uchwały w sprawie trybu udzielania dotacji szkołom i placówkom oświatowym niepublicznym i publicznym prowadzonym przez osoby prawne niebędące jednostką samorządu terytorialnego lub osoby fizyczne, a także rozliczania dotacji oraz trybu przeprowadzania kontroli prawidłowości ich pobierania w związku z naruszeniem tym zapisem przepisu art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 17 z późn. zm., powoływanej jako: „u.f.z.o.”). Sąd, dokonując analizy przedmiotowego przepisu oraz art. 34 ust. 3 u.f.z.o. stwierdził, że z ich analizy należy wyprowadzić wniosek, że różnica między liczbą uczniów, na których zgodnie z ust.

2 przekazano część dotacji na dany miesiąc, a faktyczną liczbą uczniów szkoły, spełniających warunek uczestniczenia w co najmniej 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych, może oznaczać dotację pomniejszoną, jeżeli liczba uczniów okaże się mniejsza, lecz także powiększoną, jeżeli liczba uczniów jest większa. Przepisy nie wprowadzają bowiem w tym zakresie żadnych ograniczeń. Co więcej, literalne brzmienie potwierdza taki sposób interpretacji.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że chociaż zasady zgłaszania korekty informacji mieszczą się w zakresie „trybu rozliczania dotacji”, jednakże w przepisach nie zawarto upoważnienia do tego, aby uchwalane zasady kształtowały sytuację prawną podmiotu dotowanego, tj. ograniczały uprawnienia do dotacji wynikające z regulacji ustawowych. Z regulacji odnoszącej się do obowiązków w zakresie korygowania dotacji o różnicę między liczbą uczniów, na których przekazano część dotacji na dany miesiąc, a faktyczną liczbą uczniów szkoły związanych z obecnością uczniów na zajęciach, nie można wywodzić braku obiektywnej możliwości skorygowania uprzednio złożonej informacji o liczbie uczniów - a zatem złożenia korekty in plus.

Uchwalane zasady nie mogą pomijać istoty dotacji, która jest dotacją na każde dziecko będące uczniem w danym miesiącu, a co wynika z treści art. 34 ust. 2 u.f.z.o. Co więcej, uznać należy, że w zakwestionowanej uchwale brak jest kompletnych postanowień dotyczących „zasad i terminów zgłaszania korekty danych”, skoro rada w uchwale wyłączyła możliwość korekty informacji z inicjatywy dotowanego. Tym samym uchwała ta - po pierwsze - nie wyczerpuje zakresu, który powinna regulować, a po drugie - ograniczając możliwość korekty danych z inicjatywy dotowanego podmiotu, modyfikuje ustawowe zasady udzielania dotacji, czym niewątpliwie wychodzi poza zakres upoważnienia ustawowego. Powinna zatem przewidywać możliwość dokonania korekty danych również po 5 dniu roboczym danego miesiąca.

W wyroku z dnia 7 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Op 87/20 Sąd w pełni podzielił stanowisko organu odnośnie braku możliwości uznania za inwestycję w obcym środku trwałym nakładów na nieruchomości, która pozostawała własnością wspólników spółki cywilnej, ale nie została wniesiona aportem do tej spółki. Tym samym, spółka cywilna nie mogła dokonywać odpisów amortyzacyjnych z tytułu poniesionych nakładów.

Sąd powołując się na przepisy art. 860 § 1, 861 § 1 i § 2 i 863 § 1 k.c., wywiódł, że spółka cywilna jest umową zawartą przez wspólników w celu dążenia do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego. Właścicielami majątku wykorzystywanego w prowadzonej w tej formie pozarolniczej działalności gospodarczej są wyłącznie

wspólnicy w ramach współwłasności łącznej. Konsekwencją osobistego stosunku jest zakaz rozporządzania przez wspólnika jego udziałem we wspólnym majątku oraz w jego składnikach, a także zakaz domagania się podziału tego majątku i zakaz zaspokojenia się osobistego wierzyciela wspólnika z udziału we wspólnym majątku wspólników lub z udziału w składnikach tego majątku.

Sąd wskazał dalej na przepis art. 22 ust. 8, 22a oraz 22 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387 z późn. zm., powoływanej jako: „u.p.d.o.f.”) i stwierdził, że inwestycja w obcym środku trwałym to ogół działań (nakładów) podatnika, odnoszących się do niestanowiącego jego własności środka trwałego, które zmierzają do jego ulepszenia lub polegają na stworzeniu składnika majątku mającego cechy środka trwałego, a amortyzacji nie podlegają na m.in.: grunty i prawa wieczystego użytkowania gruntów oraz budynki mieszkalne wraz ze znajdującymi się w nich dźwigami lub lokale mieszkalne, służące prowadzonej działalności gospodarczej lub wydzierżawiane albo wynajmowane na podstawie umowy, jeżeli podatnik nie podejmie decyzji o ich amortyzowaniu, zwane odpowiednio środkami trwałymi lub wartościami niematerialnymi i prawnymi.

Z analizy art. 23 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.f. wynika, że co do zasady, wydatki poniesione przez podatnika na nabycie lub wytworzenie środków trwałych, w tym również inwestycji w obcych środkach trwałych, są rozliczane w czasie i podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej pośrednio, poprzez odpisy amortyzacyjne dokonywane od wartości początkowej tych środków. W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej dotyczą wszystkich wspólników, co oznacza, że przepisy dotyczące amortyzacji stosuje się w odniesieniu do spółki cywilnej, a nie do wspólników tejże spółki. Następnie odwołując się do art. 23 ust. 1 pkt 56 i pkt 45 u.p.d.o.f., wskazał, że odpisom amortyzacyjnym w ramach spółki cywilnej mogą podlegać środki trwałe (poczynione na nie nakłady) będące własnością wspólników tej spółki pod warunkiem wniesienia tych środków jako wkładu do spółki cywilnej. Wniesienie bowiem takiego środka trwałego jako wkładu do spółki cywilnej będzie „zobowiązaniem się” wspólnika do osiągnięcia w ramach spółki „wspólnego celu gospodarczego”, o jakim mowa w art. 860 § 1 k.c., a jednocześnie stanowić będzie wyraz „przeznaczenia” takiego środka na potrzeby podatnika związane z prowadzoną przez niego - w formie spółki cywilnej - działalnością gospodarczą.

Tym samym uznał, że jeżeli wspólnicy spółki cywilnej pozostają współwłaścicielami składnika majątku poza spółką, w ramach współwłasności

w częściach ułamkowych, to w przypadku wniesienia do spółki prawa do używania tego składnika, np. na podstawie umowy najmu, czy dzierżawy, nakłady ponoszone przez wspólników w ramach działalności prowadzonej w formie spółki na ten składnik, nie mogą stanowić inwestycji w obcym środku trwałym.

W konsekwencji Sąd przyjął, że koszty (wydatki) poniesione przez spółkę cywilną (jej wspólników) na przebudowanie budynku (nieruchomości) dla potrzeb prowadzonej działalności gospodarczej, pozostają w pośrednim związku przyczynowo-skutkowym z przychodami spółki. Są to koszty, które trudno przyporządkować do określonego strumienia przychodów, dlatego też stanowią one koszty inne niż bezpośrednio związane z przychodem, potrącane na zasadach określonych w art. 22 ust. 5c u.p.d.o.f. Wydatki te, jako pośrednio związane z przychodami, powinny zostać zaliczone do kosztów uzyskania przychodów wspólników spółki w dacie ich poniesienia. Tym samym podzielił stanowisko, że nakłady poniesione przez wspólników spółki cywilnej na nieruchomość stanowiącą ich własność nie mogą zostać uznane za inwestycję w obcym środku trwałym, a zatem brak jest podstaw prawnych do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych od poniesionych nakładów.

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Op 163/20 (wyrok z dnia 16 września 2020 r.) sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy wniesione zarzuty w sprawie prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 33 § 1 pkt 1, 7, 8 i 10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2019 r. poz. 1438, powoływanej jako: „u.p.e.a.”) winny być rozpatrywane na „nowo” w sytuacji, gdy w tym zakresie wypowiedziały się już negatywnie organy obu instancji, a sąd administracyjny oddalił skargę na postanowienie organu odwoławczego.

Powołując treść art. 122 § 3 oraz art. 33 i 34 u.p.e.a., Sąd uznał, że zarzuty mogą być wnoszone w postępowaniu egzekucyjnym tylko raz, i to w terminie 7 dni od pouczenia zobowiązanego o prawie do ich zgłoszenia. Na dalszych etapach postępowania egzekucyjnego zarzuty (po upływie terminu do ich wniesienia) nie przysługują, chociażby postanowienie o nałożeniu grzywny w celu przymuszenia - doręczane było ponownie, z tym jednak zastrzeżeniem, że pogląd ten nie ma zastosowania w sytuacji wniesienia przez zobowiązanego zarzutu, opartego o treść art. 33 § 1 pkt 8 u.p.e.a., tj. zarzutu zastosowania zbyt uciążliwego środka egzekucyjnego. Zarzut ten, z uwagi na okoliczność będącą jego podstawą, może zostać zgłoszony dopiero od momentu, w którym zobowiązany dowiedział się o zastosowaniu środka egzekucyjnego, bowiem od tego momentu może dokonać oceny uciążliwości tego środka. Zatem w przypadku ponownego nałożenia grzywny w celu przymuszenia,

rozpatrzone już przez organy w uprzednio prowadzonym postępowaniu zarzut zastosowania zbyt uciążliwego środka egzekucyjnego zgłoszony przez zobowiązanego nie korzysta z zasady *res iudicata*. Nie można wykluczyć, że mogą wystąpić nowe okoliczności, które organ winien wziąć pod uwagę przy wyborze odpowiedniego środka egzekucyjnego.

W świetle powyższego twierdzenie, że w sprawie brak było podstaw do ponownego prowadzenia postępowania na skutek wniesienia przez zobowiązanego zarzutów, gdyż w ustawowym terminie skorzystał z ww. środka zaskarżenia zasługuje na aprobatę, jednak za wyjątkiem zarzutu zastosowania zbyt uciążliwego środka egzekucyjnego. W tym bowiem zakresie poprzednie rozstrzygnięcie organu nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej. Zauważył, że zarzuty określone w art. 33 § 1 pkt 1-7, pkt 9 i 10 u.p.e.a. (wykonanie lub umorzenie w całości albo w części obowiązku, przedawnienie, wygaśnięcie albo nieistnienie obowiązku; odroczenie terminu wykonania obowiązku albo brak wymagalności obowiązku z innego powodu, rozłożenie na raty spłaty należności pieniężnej; określenie egzekwowanego obowiązku niezgodnie z treścią obowiązku wynikającego z orzeczenia, o którym mowa w art. 3 i 4; błąd co do osoby zobowiązanego; niewykonalność obowiązku o charakterze niepieniężnym; niedopuszczalność egzekucji administracyjnej lub zastosowanego środka egzekucyjnego; brak uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia, o którym mowa w art. 15 § 1; prowadzenie egzekucji przez niewłaściwy organ egzekucyjny; niespełnienie w tytule wykonawczym wymogów określonych w art. 27) dotyczą istoty postępowania i zmierzają do wykazania, że egzekucja nie powinna się toczyć lub jest przedwczesna. Stąd winny być podnoszone jedynie w początkowym etapie egzekucji administracyjnej. Inna jest sytuacja w odniesieniu do pkt 8 art. 33 § 1 u.p.e.a. – w tym bowiem przypadku zobowiązany nie kwestionuje już możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Zatem ograniczenie czasowe podniesienia zarzutu o zastosowaniu zbyt uciążliwego środka egzekucyjnego do początkowej fazy postępowania, nie tylko nie ma uzasadnionych podstaw prawnych, ale również pozbawiłoby zobowiązanego środków prawnych służących ochronie jego interesu w przypadku powtórnego nałożenia grzywny w celu przymuszenia.

Rozstrzygając w sprawie o sygn. akt I SA/Op 129/20 Sąd w wyroku z dnia 11 września 2020 r. przypomniał, że zasady oraz tryb zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej zostały uregulowane w ustawie z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U.

z 2019 r. poz. 2325). Stosownie zaś do treści art. 3 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 ustawy o zwrocie podatku akcyzowego, podmiotem uprawnionym do wystąpienia o zwrot podatku jest producent rolny, a następuje to na jego wniosek, w drodze decyzji, przez wójta, burmistrza (prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce położenia gruntów będących w posiadaniu lub współposiadaniu producenta rolnego. Zwrot podatku przyznaje się za okres 6 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o zwrot podatku (art. 5 ust. 2). Decyzja zawiera limit ustalony w sposób określony w art. 4 ust. 2 ustawy, kwotę zwrotu podatku oraz część limitu pozostałą do wykorzystania (ust. 3 art. 5). W myśl art. 4 tej ustawy o zwrocie kwotę zwrotu podatku ustala się jako iloczyn ilości oleju napędowego zakupionego przez producenta rolnego, wynikającej z faktur VAT, i stawki zwrotu podatku na 1 litr oleju napędowego, obowiązującej w dniu złożenia wniosku o zwrot podatku, w ramach rocznego limitu ustalonego w sposób określony w ust. 2. W przepisie tym (art. 4 ust. 2) wskazano, że limit ustala się jako sumę: kwoty stanowiącej iloczyn stawki zwrotu podatku na 1 litr oleju napędowego, liczby 100 oraz powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu lub współposiadaniu producenta rolnego określonej w ewidencji gruntów i budynków, według stanu na dzień 1 lutego danego roku (do 31 grudnia 2011 r. obowiązywał zapis – „według stanu na dzień 1 kwietnia danego roku”) oraz kwoty stanowiącej iloczyn stawki zwrotu podatku na 1 litr oleju napędowego, liczby 30 oraz średniej rocznej liczby dużych jednostek przeliczeniowych bydła będącego w posiadaniu producenta rolnego w roku poprzedzającym rok, w którym został złożony wniosek o zwrot podatku.

Rozbieżność, która zaistniała w tej sprawie dotyczyła tego, czy użyty w tym przepisie zwrot „określonej w ewidencji gruntów i budynków, według stanu na dzień 1 lutego danego roku” odnosi się wyłącznie do powierzchni użytków rolnych, czy też również do stanu posiadania lub współposiadania producenta rolnego.

W ocenie organu, limit roczny ustala się w oparciu o stan posiadania wnioskodawcy na dzień 1 lutego danego roku, i zmiana tego stanu po tej dacie nie może mieć wpływu na zwiększenie tego limitu w momencie składania drugiego wniosku w terminie od 1 sierpnia do 31 sierpnia (art. 6 ust. 1 ustawy o zwrocie). To stanowisko zakwestionował Sąd. Używając bowiem w art. 4 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy sformułowania „określonej” w liczbie pojedynczej, ustawodawca odnosi je do „użytków rolnych” oraz „powierzchni”. Gdyby użył zwrotu „określonych” to – zdaniem Sądu - należałoby to odnosić nie tylko do „powierzchni użytków rolnych”, ale do stanu posiadania lub współposiadania producenta rolnego. Dlatego uznał, że zwrot „określonej w ewidencji gruntów i budynków, według stanu na dzień 1 lutego danego roku” użyty w art. 4 ust.

2 przedmiotowej ustawy, odnosi się wyłącznie do rodzaju (użytków rolnych) i powierzchni gruntów. Nie odnosi się on do stanu posiadania lub współposiadania producenta rolnego (podmiotu).

W ocenie Sądu, również dyrektywy wykładni celowościowej przemawiają za zasadnością opisanej interpretacji art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej. Celem ustawodawcy było z pewnością obniżenie kosztów produkcji rolnej dla osób prowadzących taki rodzaj działalności. W tym kontekście, jako nieuzasadnione i nieracjonalne jawi się odmawianie producentowi rolnemu zwrotu podatku akcyzowego za drugą część danego roku tylko ze względu na, w istocie sztuczne, odniesienie do daty 1 lutego, w sytuacji, kiedy po tej dacie zwiększeniu uległ areał, na którym prowadzi on swoją działalność, a tym samym – zwiększeniu uległ zakres prowadzonej przez niego działalności oraz jej koszty. Wraz ze zwiększeniem powierzchni użytków rolnych w okresie, za który przysługuje zwrot podatku akcyzowego w związku z wnioskiem składanym w terminie od 1 do 31 sierpnia, zwiększeniu może ulec także zakres, w jakim producent rolny może otrzymać zwrot podatku akcyzowego, w szczególności, że brzmienie art. 5 ust. 3 ustawy o zwrocie wskazuje, iż każda decyzja w przedmiocie zwrotu, również druga chronologicznie, winna zawierać „limit ustalony w sposób określony w art. 4 ust. 2, kwotę zwrotu podatku oraz część limitu pozostałą do wykorzystania”, co stanowi wyraźną normatywną podstawę do przyjęcia takiego zapatrywania. Tym samym nieuprawnione jest stanowisko, że zmiana stanu posiadania gruntów przez wnioskującego o zwrot po dniu 1 lutego nie powoduje zmian w wysokości limitu, który został ustalony w odniesieniu do powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu lub współposiadaniu producenta określonej w ewidencji gruntów i budynków, według stanu na dzień 1 lutego danego roku.

Przedmiotem kontroli Sądu w sprawie o sygn. akt I SA/Op 138/20 (wyrok z dnia 5 sierpnia 2020 r.) poddana została decyzja Dyrektora Oddziału Regionalnego ARiMR odmawiająca przyznania płatności dla młodych rolników na rok 2019.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego sprawy wynikało, że od dnia 11.03.2005 r. skarżący był posiadaczem zwierząt podlegających obowiązkowi zgłoszenia do bazy IRZ (rejestracja siedziby stada). Prowadził hodowlę przy użyciu infrastruktury użyczonej od rodziców (pomieszczenia, sprzęt, narzędzia) na własny rachunek, we własnym imieniu, będąc osobą decyzyjną co do losów hodowanych zwierząt. Powyższe nie determinuje jednak – w ocenie Sądu - przyjęcia, że z okolicznością rejestracji przez skarżącego siedziby stada w dniu 11.03.2005 roku

należy wiązać fakt rozpoczęcia prowadzenia działalności rolniczej, który to wymóg w przypadku płatności dla młodych rolników musi być spełniony w okresie 5 lat przed dniem złożenia wniosku. Wskazał, że hodowla zwierząt jest wymieniona jako jeden z przejawów prowadzenia działalności rolniczej, a definicja gospodarstwa rolnego z art. 4 rozporządzenia nr 1307/2013 nie wymaga, aby budynki, grunty oraz urządzenia gospodarskie były własnością osoby, która je wykorzystuje przy realizowaniu aktywności rolniczej, że powyższa definicja swoim zakresem obejmuje wymóg posiadania gruntów rolnych.

Zgodnie z definicją gospodarstwa rolnego zawartą w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1307/2013 „gospodarstwo rolne” to wszystkie jednostki wykorzystywane do działalności rolniczej i zarządzane przez rolnika, znajdujące się na terytorium tego samego państwa członkowskiego. Zestawiając zatem tę definicję z istotą płatności dla młodych rolników, która jest powiązana z wykorzystywaniem rolniczym określonej powierzchni gruntów rolnych (warunek konieczny, który musi spełnić „młody rolnik” występując z wnioskiem o przyznanie ww. płatności) wskazał, iż nie stanowi rozpoczęcia prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym jako rozpoczęcie hodowli, przy jednoczesnym nieobjęciu w posiadanie gruntów, które to grunty są niezbędną przesłanką do uznania, iż mamy do czynienia z gospodarstwem rolnym. Na konieczność odniesienia prowadzenia gospodarstwa rolnego do kryterium powierzchni, a zatem wymóg objęcia we władanie określonych gruntów rolnych, wskazuje art. 91 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013, który w ramach przepisów stanowiących podstawę do nakładania kar administracyjnych w pkt b posługuje się pojęciem „obszaru gospodarstwa rolnego beneficjenta”. Zatem działalność rolnicza może być prowadzona zarówno w ramach gospodarstwa rolnego, jak i poza nim. Jednak - zdaniem Sądu - z „gospodarstwem rolnym” mamy do czynienia wówczas, gdy w jego skład wchodzi grunty rolne (użytki rolne). Jeśli ten warunek nie jest spełniony, to możemy mieć do czynienia z co najwyżej „gospodarstwem hodowlanym”, którego prowadzenie przez skarżącego nie mieści się w zakresie art. 50 ust. 2 rozporządzenia nr 1307/2013.

Powyższa wykładnia wynika również z zapisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U.UE.L.2014.181.1), gdzie wskazano (pkt 6), że zgodnie z art.

4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 „działalność rolnicza” nie wymaga produkcji, chowu ani uprawy produktów rolnych. Zamiast tego rolnicy mogą utrzymywać użytki rolne w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy bez konieczności podejmowania działań przygotowawczych wykraczających poza zwykłe metody rolnicze i użycie zwykłego sprzętu rolniczego lub też, na użytkach rolnych utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy, prowadzić określone działania minimalne, a także, iż zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej uprawnienia do płatności powinno się przydzielać osobie, która posiada uprawnienia decyzyjne, odnosi korzyści i ponosi ryzyko finansowe w odniesieniu do działalności rolniczej na gruntach, co do których wnioskuje się o taki przydział (pkt 16). Natomiast celem w jakim pomoc dla „młodych rolników” jest udzielana jest wymiana pokoleniowa, która w ocenie Parlamentu Europejskiego musi być jednym z kluczowych priorytetów przyszłej Wspólnej Polityki Rolnej.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych

Pomoc społeczna

W sprawach o sygnaturze akt II SA/Op 277/20 (wyrok z dnia 17 listopada 2020 r.) i II SA/Op 300/20 (wyrok z dnia 24 listopada 2020 r.), Sąd wyraził pogląd, że pozostawanie przez osobę wymagającą opieki w związku małżeńskim nie tylko ze współmałżonkiem dotkniętym znacznym stopniem niepełnosprawności, lecz także takim, który nie jest w stanie sprawować efektywnie i realnie opieki, powoduje, że przesłanka negatywna nabycia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 111) zostaje wyeliminowana. Jednocześnie Sąd uznał, że taka interpretacja nie może prowadzić do wypaczenia przyjętej przez ustawodawcę reguły, zgodnie z którą możliwość przyznania świadczenia pielęgnacyjnego na rzecz osoby zobowiązanej do alimentacji jest dopuszczalna jedynie wtedy, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w małżeństwie z osobą, której stan zdrowia uniemożliwia sprawowanie takiej opieki. Ustawodawca formułując przesłankę z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a) ww. ustawy

jako istotny dla jej zaistnienia uznał bowiem, stan zdrowia małżonka, określany orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. To oznacza, że dla stwierdzenia tej przesłanki istotne jest to, czy małżonek ze względu na stan zdrowia lub znaczny wiek, który naturalnie wiąże się z jego pogorszeniem, jest w stanie sprostać obowiązkowi opieki. W sytuacji bowiem, gdy stan zdrowia i wiek małżonka nie uniemożliwiają opieki, same ekonomiczne uwarunkowania związane z wykonywaniem przez niego pracy zawodowej, czy też inne okoliczności, nie mogą stanowić takiej obiektywnej przyczyny, która wyłącza przesłankę z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a) ustawy. Uwzględnienie takich uwarunkowań, które nie wynikają z omawianej regulacji, prowadziłoby do nieuprawnionej wykładni, wykraczającej poza kryterium przyjęte przez ustawodawcę. Pozostawanie w związku małżeńskim przez osoby wymagające opieki stanowi zatem przesłankę odmowy przyznania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla innego członka rodziny np. dziecka (zobowiązanego do alimentacji w dalszej kolejności) wówczas, gdy małżonek obowiązany do sprawowania opieki jest obiektywnie zdolny wypełniać ten obowiązek. Możliwość uzyskania środków na pokrycie kosztów opieki, w związku z wykonywaniem pracy zarobkowej uznać należy za okoliczność potwierdzającą możliwość realizacji obowiązku sprawowania opieki nad małżonkiem.

Sprawy samorządowe

W wyroku z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 214/20, Sąd stwierdzając nieważność uchwały rady powiatu w przedmiocie ustalenia wysokości opłat za usunięcie i przechowanie pojazdów, uznał, że ustawodawca nakładając na powiat obowiązki wynikające z art. 130a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.) określił ściśle kryteria, które winny być brane pod uwagę przy podejmowaniu uchwały, o której mowa w art. 130a ust. 6 ustawy. Sąd wyraził pogląd, że wśród materialoprawnych przesłanek ukształtowania zakresu obowiązku ponoszenia opłat za dokonane usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym, w tym także w sytuacji odstąpienia od jego usunięcia, już po wydaniu dyspozycji usunięcia pojazdu, brak jest takich, które umożliwiałyby zaliczenie do kosztów owych zadań także kosztów obsługi administracyjnej tych zadań, w tym kosztów pracowniczych i kosztów związanych z przypadkiem pojazdu na rzecz powiatu. W ocenie Sądu, przepis art. 130a ust. 6 ww. ustawy nie stanowi adekwatnej i wystarczającej podstawy prawnej, która umożliwiłaby

obciążenie podmiotów prawa kosztami funkcjonowania jednostki samorządu terytorialnego.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 161/20 (wyrok z dnia 6 lipca 2020 r.) Sąd stwierdził, że do kompetencji przewodniczącego i wiceprzewodniczącego organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506; aktualnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 713), dalej u.s.g., jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Powyższe uprawnienia przewodniczącego rady gminy mają charakter wyłączny, tzn. poza odrębnymi regulacjami rangi ustawowej, nikt inny jak przewodniczący nie może ich wykonywać. Sąd wskazał, że taką odrębną regulację zawiera art. 19 ust. 2 zdanie 2 i 3 u.s.g., zgodnie z którym przewodniczący rady gminy może wyznaczyć do wykonywania swoich zadań wiceprzewodniczącego, a w przypadku nieobecności przewodniczącego i niewyznaczenia wiceprzewodniczącego, zadania przewodniczącego wykonuje wiceprzewodniczący najstarszy wiekiem. Regulacja ta ma charakter zamknięty i nie przewiduje możliwości scedowania kompetencji przewodniczącego na radnego najstarszego wiekiem, niebędącego wiceprzewodniczącym rady. W związku z powyższym - w ocenie Sądu - nie ma podstaw prawnych, aby po prawidłowym zwołaniu sesji przez przewodniczącego rady gminy i podjęciu przez radę skutecznej uchwały o odwołaniu przewodniczącego, dalsze prowadzenie obrad rady można było powierzyć innej osobie niż wiceprzewodniczący rady i to nawet, gdyby tą osobą był najstarszy wiekiem radny. Zdaniem Sądu, brak jest normy kompetencyjnej, która umożliwia przyznanie najstarszemu radnemu niebędącemu przewodniczącym ani wiceprzewodniczącym rady kompetencji do prowadzenia obrad w sytuacji odwołania przewodniczącego i nieobecności na sesji wszystkich wiceprzewodniczących, którzy w sposób przewidziany prawem nie utracili swoich funkcji. Skoro nie doszło do skutecznego przyjęcia rezygnacji wiceprzewodniczących rady, to zachowali oni swoje kompetencje, a to z kolei wykluczało możliwość ich przekazania najstarszemu wiekiem radnemu.

W kolejnym wyroku z omawianego zakresu z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt II SA/Op 216/20, Sąd uznał, że rada miasta w sposób istotny naruszyła art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55), ponieważ w uchwale dotyczącej uzgodnienia prac wykonywanych na potrzeby ochrony przyrody uregulowała kwestie dotyczące ochrony czynnej pomnika przyrody, które stanowią materię zastrzeżoną dla uchwał w przedmiocie ustanowienia pomnika przyrody, wydawanych na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy. Sąd podkreślił, że zakres

przedmiotowy uchwał podejmowanych na podstawie art. 44 i art. 45 ustawy jest różny. Ponadto, zestawiając dyspozycję art. 44 ust. 2 i art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy, przy założeniu racjonalności ustawodawcy, nie można nie dostrzec, że oba przepisy zawierają delegację do wydawania uchwał dotyczących odmiennych sytuacji. W przeciwnym razie regulacje te wykluczałyby się wzajemnie i jedna z nich byłaby zbędna, co jest nielogiczne i prawnie niedopuszczalne. Zdaniem Sądu, wskazany w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały przepis art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy nie dawał podstaw do generalnego uregulowania kwestii uzgodnienia prac wykonywanych na potrzeby ochrony pomników przyrody na terenie miasta. Dokonując wykładni tego przepisu, Sąd argumentował, że sprowadzenie uzgodnienia do wyraźnie określonego przypadku (lub przypadków), a nie - jak uczyniła to rada miasta w zaskarżonej uchwale - wprowadzenie jednego ogólnego (generalnego) uzgodnienia na 5 lat wobec wszystkich pomników przyrody, wynika z potrzeby uwzględnienia konkretnych, realnie występujących uwarunkowań danego pomnika przyrody, w tym konieczności ustalenia terminu wykonania prac, zakresu oraz warunków przeprowadzenia zabiegów czy zobowiązania odpowiedniego organu do przeprowadzenia kontroli wykonanego zabiegu. Sąd wywiódł też, że w dniu podejmowania zaskarżonej uchwały nie sposób przewidzieć każdego rodzaju zabiegów pielęgnacyjnych lub konserwacyjnych, jakie będą potrzebne do przeprowadzenia w najbliższych latach, a także zakresu tych zabiegów, stąd generalne (ogólne) określenie uzgodnienia wobec 30 różnych pomników przyrody uniemożliwia dokonanie oceny, jakie konkretnie, w danym przypadku, należy określić warunki wykonania prac.

W wyroku z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 248/20, Sąd podzielił wyrażone w rozstrzygnięciu nadzorczym wojewody stanowisko, że uchwała rady miejskiej w sprawie uchwalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy narusza w sposób istotny art. 10 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, z późn. zm.) oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 868, z późn. zm.), które stanowią, że w studium uwzględnia się obszary i tereny górnicze. W ocenie Sądu, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 i pkt 15 Prawa geologicznego i górniczego prawidłowo wywiódł wojewoda, że ustawodawca formułując definicję legalną obszaru górniczego jednoznacznie określił możliwość prowadzenia przez przedsiębiorcę eksploatacji m.in. złóż kopalin tylko w granicach obszaru górniczego. Tymczasem gmina - jako kierunek zmian zagospodarowania przestrzennego - dopuściła możliwość eksploatacji złóż poza

takim obszarem, a mianowicie na terenie górnicy, na którym nie udokumentowano dotąd złóż kopalin i który stanowi wyłącznie strefę negatywnego oddziaływania zakładu górnicy. Sąd przypomniał, że obszary górnicy i tereny górnicy wyznaczone na podstawie przepisów odrębnych uwzględnia się obligatoryjnie w studium (i w planie miejscowym). Wywodził dalej, że wprawdzie zakres przedmiotowy studium przewiduje również ustalenie, niejako „na przyszłość”, kierunków zmian zagospodarowania przestrzennego terenów, jednak - co ważne - z poszanowaniem przepisów odrębnych, a te stanowią, że działalność wydobywczą udokumentowanych złóż (a nie udokumentowanych dopiero w przyszłości) prowadzi się na wyznaczonym obszarze górnicy. Dlatego ujawnienie w studium udokumentowanego złoża kopalin winno nastąpić przed ustaleniem dla niego kierunku eksploatacji. Stanowisko to potwierdza treść art. 95 ust. 1 Prawa geologicznego i górnicy, zgodnie z którym udokumentowane złoża kopalin oraz udokumentowane wody podziemne, w granicach projektowanych stref ochronnych ujęć oraz obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych, a także udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla, w celu ich ochrony ujawnia się w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Również na wcześniejszym etapie, po ujawnieniu złoża w studium, określa się obiekty lub obszary, dla których wyznacza się w złożu kopalin filar ochronny, co wynika z art. 10 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W wyroku z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt II SA/Op 174/20, Sąd wyraził pogląd, że w ramach władztwa planistycznego (jako odmiany władztwa administracyjnego) pojawia się szczególnego rodzaju stosunek administracyjnoprawny, szczególna relacja jednostki (administrowanego) i organu władzy publicznej (administrującego), z założenia oparta na nierównorzędności. Dlatego w ramach tego rodzaju stosunku prawnego szczególnej ochronie powinna zostać poddana sytuacja jednostki. Ograniczenia praw jednostki dokonywane w ramach administracyjnego władztwa planistycznego nie mogą być dorozumiane, czy interpretowane rozszerzająco. Ingerencja w prawo własności musi znajdować pełne i szczegółowe uzasadnienie w przepisach prawa i stanie faktycznym sprawy. W ocenie Sądu, w demokratycznym państwie prawnym uzasadnieniem naruszenia zasady proporcjonalności i równości nie może być - jak tego chce organ planistyczny - założenie, zgodnie z którym w razie alternatywy między naruszeniem interesu jednej osoby oraz naruszeniem interesów

wielu osób zawsze wybiera się naruszenie interesu jednej osoby, gdyż jest to rozwiązanie bardziej uzasadnione społecznie i ekonomicznie.

Gospodarka mieniem

W wyroku z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 231/20, Sąd stwierdził, że wobec treści art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2476), brak jest podstaw do uwzględnienia takiej wykładni przepisu art. 75 ust. 6 tej ustawy, która jako konieczną i bezwzględną przesłankę stwierdzenia nabycia prawa użytkowania nieruchomości wskazuje objęcie tej nieruchomości decyzją o lokalizacji rodzinnego ogrodu działkowego. W tym zakresie, zdaniem Sądu, na podstawie art. 75 ust. 6 ww. ustawy przesłankę nabycia prawa użytkowania nieruchomości zajmowanej przez rodzinny ogród działkowy stanowi wyłącznie rzeczywiste istnienie na nieruchomości rodzinnego ogrodu działkowego w dacie wejścia w życie ustawy oraz w kolejnych 24 miesiącach. Takie rozumienie wskazanej regulacji odpowiada jej celowi i założeniu, że w przypadku nieruchomości zajmowanych pod rodzinny ogród działkowy bez decyzji lokalizacyjnej możliwe było wydanie w określonym terminie decyzji o jego likwidacji.

Prawo budowlane

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 435/19 (wyrok z dnia 30 września 2020 r.) Sąd dokonując wykładni § 12 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065, z późn. zm.) wyraził pogląd, że w omawianym przepisie nie chodzi o jakikolwiek stopień przylegania ściany projektowanego budynku do budynku istniejącego na działce sąsiedniej/budynków istniejących na działkach sąsiednich. Określenie to należy rozumieć jako przyleganie w takim stopniu, w którym cała ściana planowanego budynku przylegać będzie do ściany budynku na działce sąsiedniej. W ocenie Sądu, wymóg ten nie jest zatem spełniony w sytuacji, gdy nowy budynek przylega tylko do niewielkiego fragmentu ściany budynku istniejącego.

Drogi publiczne

W wyroku z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 204/20, Sąd uznał, że przed nałożeniem przez zarządcę drogi na podmiot zajmujący nielegalnie pas drogi publicznej obowiązku jego przywrócenia do stanu zgodnego z jego przeznaczeniem w trybie art. 36 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, z późn. zm.) organ ten zobowiązany jest w pierwszej kolejności ustalić, przy udziale właściwego organu nadzoru budowlanego, że obiekt zajmujący pas drogowy (bez zezwolenia lub wbrew warunkom zezwolenia) nie jest obiektem budowlanym podlegającym rozbiórce. Dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że zajęcie pasa drogowego nie wypełnia znamion samowoli budowlanej dopuszczalne jest zastosowanie przez zarządcę drogi sankcji administracyjnej restytucji pasa drogowego, przewidzianej w art. 36 zd. 1 ww. ustawy.

W kolejnym wyroku z przedstawianej tematyki z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 205/20, Sąd sformułował tezę, że pas drogi publicznej, jako jeden ze składników majątku publicznego, podlega szczególnej ochronie prawnej. Każdorazowa sytuacja, w której określony podmiot wykorzystuje przestrzeń pasa drogowego na cele „niedrogowe”, przy jednoczesnym braku stosownego zezwolenia zarządcy drogi na takie działanie, stanowi delikt administracyjny sankcjonowany przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068, z późn. zm.; obecnie Dz. U. z 2020 r. poz. 470, z późn. zm.). Przy czym dla odpowiedzialności administracyjnoprawnej zajmującego pas drogowy nie ma znaczenia przyczyna braku stosownego zezwolenia zarządcy drogi. Przepisy ww. ustawy przewidują dwojakiego rodzaju konsekwencje prawne zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia zarządcy drogi. Są to dwa rodzaje sankcji administracyjnych, które mogą być nakładane przez zarządcę drogi niezależnie od siebie, w formie decyzji administracyjnych, w postępowaniach administracyjnych wszczynanych z urzędu. Pierwsza z nich, określona w art. 36 tej ustawy, polega na nałożeniu na zajmującego nielegalnie pas drogowy (sprawcę deliktu administracyjnego) obowiązku przywrócenia (restytucji) pasa drogowego do stanu poprzedniego. Druga zaś, określona w art. 40 ust. 12 ww. ustawy, to administracyjna kara pieniężna. Sąd stwierdził również, że przyjęte w K.p.a. w Dziale IVa nowe rozwiązania prawne posiadają charakter materialnoprawny i uzupełniają dotychczasową regulację administracyjnych kar pieniężnych w przepisach szczególnych - w tym ustawy o drogach publicznych. Oznacza to, że właściwy organ administracji publicznej, prowadząc postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, każdorazowo musi nie tylko dokładnie ustalić stan faktyczny, rozważyć zaistnienie – określonych w prawie materialnym - obiektywnych przesłanek do

nałożenia kary ale także rozważyć, czy nie zachodzą podstawy faktyczne do zastosowania nowych instytucji prawnych liberalizujących postępowanie organów administracji publicznej prowadzone w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (politykę karną). Do tych nowych instytucji prawnych zalicza się wyłączenie odpowiedzialności karno-administracyjnej, gdy zaistnienie deliktu administracyjnego jest skutkiem działania siły wyższej (art. 189e K.p.a.), odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (art. 189f K.p.a.) oraz przedawnienie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej – przedawnienie karalności (art. 189g K.p.a.). Granice materialne sprawy nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego wyznaczają zarówno przepisy art. 40 ust. 12 ustawy o drogach publicznych, jak i przepisy art. 189e K.p.a., art. 189f K.p.a. oraz art. 189g K.p.a. Rozważenie, czy w konkretnej sprawie zachodzą podstawy faktyczne do zastosowania wymienionych nowych instytucji prawnych stanowi element prawidłowo prowadzonego postępowania rozpoznawczego, odpowiadającego opisanym w art. 7 i 77 K.p.a. standardom wyczerpującego rozpatrzenia wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych sprawy.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

W wyroku z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Op 30/20, Sąd uznał, że prawomocny mandat karny w świetle art. 130 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110) jest kategorią normatywną o tyle, o ile stwierdza popełnione naruszenie, określając jego rodzaj i kwalifikację prawną. Mandat karny nie posiada takiego waloru, jeśli chodzi o liczbę uwidocznionych w nim punktów. Organ prowadzący ewidencję na podstawie treści mandatu ustala jedynie rodzaj popełnionego naruszenia i jego kwalifikację prawną, dalszych czynności dokonuje już samodzielnie w oparciu o przepis art. 130 ust. 1 ww. ustawy. Chodzi tu zatem o ustanowienie związku pomiędzy popełnionym naruszeniem przepisów ruchu drogowego a przewidzianą dla niego, w przepisach rozporządzenia liczbą punktów karnych. W świetle powyższego, wpis punktów do ewidencji ma jedynie charakter techniczny, będący konsekwencją naruszenia przepisów ruchu drogowego, a o ich naliczeniu nie decyduje wystawiający mandat policjant lub sąd, lecz są one przypisywane z mocy prawa do poszczególnych naruszeń. W ocenie Sądu, żaden z przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia nie przewiduje postępowania w sprawie usunięcia z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego wpisu dotyczącego

prawomocnego mandatu w zakresie punktów karnych przypisanych do określonego w mandacie wykroczenia i ustalonej w mandacie jego kwalifikacji prawnej, w przypadkach innych niż określone w § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego (Dz. U. z 2012 r. poz. 488). Zdaniem Sądu, Komendant Wojewódzki Policji nie posiada kompetencji do zmiany ostatecznego wpisu do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego polegającej na usunięciu punktów karnych przypisanych konkretnemu naruszeniu przepisów, nawet gdy dokonana w prawomocnym mandacie karnym kwalifikacja prawna czynu, opis zdarzenia czy ustalenia co do osoby sprawcy wykroczenia są w ocenie strony nieprawidłowe, gdyż wiązałyby się to z koniecznością wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia procesowego przez organ do tego nieuprawniony.

Koleje

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 244/19 (wyrok z dnia 6 sierpnia 2020 r.) Sąd przyjął, że określając minimalne odległości od obszaru kolejowego, przepis § 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie budowli i budynków, drzew lub krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót zmiennych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzania i utrzymywania zasłon odśnieżnych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1227, z późn. zm.) konkretyzuje zasadę z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117, z późn. zm.) i jest wyrazem oceny prawodawcy, że niezależnie od cech danego stanu faktycznego przekroczenie określonej odległości minimalnej od osi skrajnego toru lub granic obszaru kolejowego stwarza niedopuszczalne i nieuzasadnione ryzyko z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego lub prawidłowości eksploatacji urządzeń kolejowych. Stosownie do tego Sąd zgodził się z organem, że naruszenie minimalnej odległości usytuowania drzew lub krzewów powoduje, że organ nie jest już zobowiązany do badania czy tego rodzaju nielegalne usytuowanie utrudnia widoczność sygnałów i pociągów lub eksploatację urządzeń kolejowych albo powoduje zasypanie śnieżne. Nie jest on również zobowiązany do dalszego badania, czy tak posadzone drzewa lub krzewy zagrażają bezpieczeństwu ruchu kolejowego lub prawidłowości eksploatacji urządzeń kolejowych. W tym zakresie oceny dokonał bowiem już sam prawodawca, statuując odpowiednie przepisy

o minimalnych odległościach usytuowania drzew i krzewów w sąsiedztwie linii kolejowej.

Środowisko

W wyroku z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II SAB/Op 39/20, Sąd uznał, że wniosek inwestora o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego, operat wodnoprawny wraz z opisem prowadzenia zamierzonej działalności oraz ocena wodnoprawna, jeżeli była wymagana, stanowią informację o środowisku, którą organ winien udostępnić w trybie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2020 r. poz. 283).

Nadzór sanitarny

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 3/20 (wyrok z dnia 30 czerwca 2020 r.) Sąd rozstrzygając spór dotyczący podmiotu zobowiązanego do wykonania nakazu zapewnienia w szkole właściwego stanu sanitarno-technicznego i usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w tym zakresie, zajął stanowisko, że adresatem takiego obowiązku powinien być organ prowadzący szkołę, a nie dyrektor szkoły. Zdaniem Sądu, bez znaczenia jest okoliczność, że szkoła jest wyodrębnioną organizacyjnie jednostką, zarządzaną przez dyrektora, który kieruje działalnością szkoły oraz reprezentuje ją na zewnątrz (art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe - Dz. U. z 2020 r. poz. 910). Dyrektor szkoły jest tylko wykonawcą nałożonych na organ prowadzący szkołę zadań, z czego jest rozliczany przez organ prowadzący szkołę.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 219/20 (wyrok z dnia 27 października 2020 r.) dotyczącej wymierzenia kary pieniężnej za niezastosowanie się do obowiązku czasowego ograniczenia prowadzenia przez przedsiębiorców działalności związanej z fryzjerstwem, wprowadzonego w związku z wystąpieniem epidemii COVID-19, Sąd stwierdził, że z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP wynika, iż ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty

wolności i praw. W ocenie Sądu, tylko unormowania, które nie stanowią podstawowych elementów składających się na ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności mogą być treścią rozporządzenia. W rozporządzeniu powinny być zamieszczone jedynie przepisy o charakterze technicznym, nie mające zasadniczego znaczenia z punktu widzenia praw lub wolności jednostki. Dalej Sąd argumentował, że z perspektywy art. 92 ust. 1 Konstytucji RP zasadnicze znaczenie ma to, że zawierające upoważnienie ustawowe dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia przepisy art. 46b pkt 2-12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, z późn. zm.) nie zawierają jakichkolwiek wytycznych. Z art. 92 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP wynika, że upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Przez „wytyczne” należy rozumieć merytoryczne wskazówki dotyczące treści norm prawnych, które mają znaleźć się w rozporządzeniu. Jeśli natomiast ustawodawca decyduje się, tak jak w tym przypadku, na przekazanie do uregulowania w rozporządzeniu szeregu zagadnień, to równocześnie powinien określić odrębnie wytyczne dla każdego z tych zagadnień. Natomiast takich wytycznych w zakresie regulowania nakazów, zakazów, ograniczeń i obowiązków określonych w upoważnieniu zawartym w art. 46b pkt 2-12 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie ma. W tym zakresie upoważnienie ustawowe określa organ właściwy do wydania rozporządzenia (art. 46a), określa też zakres spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu (art. 46b pkt 2-12), nie określa natomiast wytycznych, co do wymaganych poszczególnych treści mających być przedmiotem regulacji w rozporządzeniu. Konstytucyjny wymóg wytycznych nie spełnia stwierdzenie zawarte w art. 46a ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, że wydając rozporządzenie Rada Ministrów powinna mieć „na względzie zakres stosowanych rozwiązań” oraz „bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego”. Dlatego - w ocenie Sądu - rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. 2020 r. poz. 697), wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi nie spełnia konstytucyjnego warunku jego wydania na podstawie upoważnienia ustawowego zawierającego wytyczne dotyczące treści aktu wykonawczego. Ustawodawca nie zawarł wskazówek dotyczących materii przekazanej do uregulowania ww. rozporządzeniu. Zdaniem Sądu, o ile oceniane zakazy, nakazy

i ograniczenia były merytorycznie uzasadnione, o tyle tryb ich wprowadzenia, doprowadził do naruszenia podstawowych standardów konstytucyjnych i praw w zakresie wolności działalności gospodarczej. Dlatego stosując konstytucyjną zasadę z art. 178 Konstytucji RP (zasada podlegania sędziów w sprawowaniu urzędu tylko Konstytucji oraz ustawom), Sąd odmówił zastosowania kontrolowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 19 kwietnia 2020 r., czego nie mogły uczynić - przy orzekaniu - skarżone organy administracji publicznej. Podobne oceny odnośnie do ograniczeń wprowadzanych w okresie epidemii COVID-19 rozporządzeniami Ministra Zdrowia oraz Rady Ministrów w zakresie obowiązku odbycia kwarantanny oraz nakazu zakrywania ust i nosa zajęły również inne wojewódzkie sądy administracyjne w sprawach: WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 27 lipca 2020 r., sygn. akt III SA/GI 319/20 i z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III SA/GI 540/20, WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt II SA/Go 331/20 oraz WSA w Warszawie w wyroku z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt VIII SA/Wa 491/20.

Stosunki pracy i stosunki służbowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 9/20 (wyrok z dnia 25 lutego 2020 r.) Sąd oceniając legalność uchwały podjętej w przedmiocie regulaminu wynagradzania nauczycieli uznał, że przepis art. 30 ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967, z późn. zm.) upoważnia organ prowadzący szkołę wyłącznie do ustalenia w ramach regulaminu szczegółowych warunków obliczania i wypłacania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw. W przepisie tym nie mieści się delegacja do decydowania, kiedy nauczyciel zachowuje lub traci prawo do wynagrodzenia za niezrealizowane godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw.

Transport drogowy

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 228/20 (wyrok z dnia 19 listopada 2020 r.) Sąd uchylając decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego w przedmiocie kary pieniężnej za naruszenie przepisów o transporcie drogowym, nałożonej na podmiot realizujący przewozy regularne osób w ramach określonej w stosownym zezwoleniu linii regularnej, Sąd zakwestionował stanowisko tego organu, że nie budzi żadnych wątpliwości stan faktyczny i prawny sprawy związany z bezpodstawnym pominięciem

miejsowości przewidzianej w rozkładzie jazdy dla danej linii. Organ odwoławczy prowadził bowiem postępowanie wyjaśniające częściowo niezwiązane z przedmiotową sprawą, ale przede wszystkim nie rozważył konsekwencji istnienia w obrocie prawnym ostatecznej decyzji innego, właściwego organu w sprawie odstąpienia od warunków określonych w zezwoleniu, wydanej na podstawie art. 20a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2140, z późn. zm.), formułując przy tym wnioski, które naruszają zasadę trwałości decyzji administracyjnej oraz zasadę budowania zaufania obywateli do państwa. Ponadto Sąd zarzucił, że organ odwoławczy wadliwie odmówił tej decyzji istotnego znaczenia w sprawie i faktycznie pominął ją, kierując się własnym przekonaniem, że zły stan nawierzchni nie stanowi okoliczności uniemożliwiającej wykonywanie przewozu, o której mowa w art. 20a ustawy, uzasadniającej zmianę przez stronę trasy przejazdu, określoną w posiadanym zezwoleniu. Sąd podkreślił, że dokonana przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego samodzielna ocena zasadności wniosku skarżącej o odstąpienie od warunków zezwolenia była nieuprawniona w sytuacji, gdy w obrocie prawnym istniała już ostateczna decyzja wydana na podstawie art. 20a ust. 2 ustawy. Takie działanie organu stanowi niewątpliwie naruszenie art. 16 § 1 K.p.a., który ustanawia zasadę ogólną trwałości ostatecznej decyzji administracyjnej.

Informacja publiczna

W sprawie o sygn. akt II SAB/Op 49/20 (wyrok z dnia 9 listopada 2020 r.) dotyczącej bezczynności Komendanta Powiatowego Policji w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej Sąd uznał, że organ błędnie przyjął, iż informacje z akt sprawy pochodzące od organu – funkcjonariusza publicznego i dotyczące określonej sprawy, a także te zawarte w notatnikach służbowych (analogicznie jak w notatkach urzędowych czy służbowych), czy dotyczące prowadzenia czynności z związku ze sprawą (raporty i protokoły) oraz inne dokumenty policyjne nie stanowią informacji publicznej, a w konsekwencji nie podlegają udostępnieniu. Zdaniem Sądu, żądane informacje o podejmowanych działaniach zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym mają charakter informacji publicznej. Akta postępowań czy to o wykroczenie, czy przygotowawczych, zakończonych jak i toczących się, niewątpliwie zawierają dane o działalności organów władzy publicznej i znajdują się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego do udostępniania informacji publicznej oraz będącego w posiadaniu takich danych. Sąd stwierdził bowiem, że

dostęp do dokumentów znajdujących się w aktach postępowania, również przygotowawczego, realizuje dyspozycję art. 61 Konstytucji, statuującego publiczne prawo obywatela do informacji. W omawianej sprawie Sąd jednocześnie wyraził pogląd, że nie stanowi informacji publicznej wskazanie „powodów” leżących u podstaw sfery woluntatywnej organu, jego działań czy wyjaśnienie przyczyn podjęcia określonych działań bądź też nie. Zdaniem Sądu, pytania wnioskodawcy sprowadzające się de facto do żądania wyjaśnień dlaczego organ coś zrobił albo też dlaczego czegoś nie zrobił, nie odnoszą się do sfery faktów, nie dotyczą, ale i nie odnoszą się też do treści dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej. Dopóki bowiem określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób niebudzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej. Informacja publiczna nie może być przedmiotem poszukiwań i dociekań ze strony organu, które prowadziłyby do jej wytworzenia. Udzielenie informacji publicznej nie może w szczególności polegać na odtwarzaniu sytuacji mających miejsce w przeszłości i nadawaniu im obecnie konkretnego znaczenia.

W wyroku z dnia 1 czerwca 2020 r., sygn. akt II SAB/Op 31/20, Sąd stwierdził, że ryzyko nieodebrania przez organ wysłanego do niego przy użyciu poczty elektronicznej wniosku o udostępnienie informacji publicznej, skierowanego na oficjalnie podany adres poczty elektronicznej organu, a tym bardziej elektronicznej skrzynki podawczej zlokalizowanej na ePUAP, obciąża ten organ. Natomiast skutki błędów czy nieprawidłowości w zakresie kształtowania i obsługiwanego przez organy administracji publicznej oficjalnych systemów służących do komunikacji z tymi organami (np. poczty elektronicznej, systemu ePUAP) nie mogą być przerzucane na korzystających z tych systemów. Stosownie do powyższego Sąd uznał, że skarżący kierując wiadomość na oficjalną elektroniczną skrzynkę podawczą organu, zlokalizowaną na ePUAP, skutecznie złożył wniosek, co potwierdza przedstawiony przez niego wydruk Urzędowego Poświadczenia Przedłożenia, zaś powinnością organu było załatwienie tego wniosku w wyznaczonym przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1429) terminie.

Ewidencja ludności

W wyroku z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II SA/Op 432/19, Sąd sformułował tezę, wedle której przy wykładni pojęcia interesu prawnego, którym posługuje się art. 46

ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2019 r. poz. 1397, z późn. zm.) należy przyjąć jego szerokie ujęcie - przez pryzmat szerokiej gwarancji prawa do procesu. Jego źródłem jest bowiem nie tylko konkretny przepis prawa, który nakazuje podmiotowi uzyskać określone dane jednostkowe z rejestru PESEL lub z rejestru mieszkańców, ale jest nim konkretny przedmiot ochrony. Zdaniem Sądu, jest interesem prawnym w uzyskaniu danych jednostkowych z rejestru w trybie art. 46 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy potrzeba ochrony prawnej przysługującego wnioskodawcy prawa własności nieruchomości (w tym nieruchomości lokalowej), gdy te dane pozwolą na ustalenie tego, czy i kto faktycznie zamieszkuje tą nieruchomość, a zatem korzysta z niej bez wiedzy i zgody właściciela (obecnego właściciela).

Zagadnienia procesowe

W postanowieniu z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt II SA/Op 95/20, Sąd wyraził tezę, że stosownie do treści art. 15zszs ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Ogłoszenie stanu zagrożenia epidemicznego nastąpiło z dniem 14 marca 2020 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 433). Art. 15zszs ustawy z dnia 2 marca 2020 r. został uchylony z dniem 16 maja 2020 r. przez art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875). Stosownie do treści art. 68 ust. 6 tej ustawy, terminy w postępowaniach, o których mowa w art. 15zszs ustawy zmienianej w art. 46, których bieg nie rozpoczął się na podstawie art. 15zszs tej ustawy, rozpoczynają bieg po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Reasumując Sąd stwierdził, że terminy procesowe i sądowe w postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych nie rozpoczynają się,

a rozpoczęte ulegają zawieszeniu na okres od dnia 14 marca 2020 r. do dnia 23 maja 2020 r. (włącznie).

Powyższe stanowisko zostało w całości zaakceptowane w wyroku tut. Sądu z dnia 26 października 2020 r., sygn. akt II SA/Op 262/20.

Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu w 2020 r., podobnie jak w poprzednim roku, nie przeprowadzono żadnego postępowania mediacyjnego.

Odnosnie do postępowań uproszczonych prowadzonych w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu w 2020 r. na zasadzie art. 119 P.p.s.a., odnotowano w porównaniu do poprzednich lat funkcjonowania Sądu, wzrost spraw rozstrzygniętych w tym trybie. Wzrost ten niewątpliwie jest skutkiem rozwoju epidemii i wirusem SARS-CoV-2 i wprowadzeniem z tego powodu na terenie kraju nakazów, zakazów i ograniczeń, mających na względzie wytyczne i zalecenia właściwych organów sanitarno - epidemiologicznych wydanych wobec istotnego zagrożenia zakażeniem wirusem. Z podanych względów, na skutek zarządzeń Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu początkowo ograniczono, a następnie odwołano rozpoznawanie spraw na posiedzeniach jawnych. Jednocześnie strony postępowań sądowych były informowane przez komunikaty pojawiające się na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej WSA w Opolu, a także w formie pisemnej informacji przesyłanej każdej ze stron postępowania, o możliwości rozpoznawania spraw w trybie uproszczonym na posiedzeniach niejawnych, zgodnie z art. 119 pkt 2 P.p.s.a., czyli na wniosek stron postępowania sądowego.

W 2020 r. rozpoznano ogółem 239 spraw w trybie uproszczonym (w tym w Wydziale I – 102 sprawy, a 137 w Wydziale II). Powyższe postępowania zakończyły się w następujący sposób: w 80 sprawach uwzględniono skargi, w 157 sprawach oddalono skargi, a w 2 przypadkach sprawę zakończono w inny sposób (w 1 sprawie umorzono postępowanie sądowe, a w 1 sprawie odrzucono skargę).

Z postępowań przeprowadzonych i zakończonych w 2020 r. na skutek wniosków o przyznanie prawa pomocy, wskazać warto na następujące sprawy:

W sprawach o sygn. akt II SPP/Op 96/19 (zarządzenie z dnia 17 stycznia 2020 r.) i II SA/Op 97/19 (zarządzenie z dnia 21 stycznia 2020 r.), referendarz sądowy pozostawił wnioski o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania. Orzeczenia te zapadły na tle nowowprowadzonych do obrotu prawnego przepisów art. 46 § 2a i 2b P.p.s.a., określających zasady wnoszenia pism w drodze elektronicznej. Przepisy te, zostały wprowadzone do procedury sądownoadministracyjnej z dniem 31 maja 2019 r. (przez art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 10 stycznia 2014 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw [Dz. U. z 2014 poz. 183]). W ich świetle, w przypadku gdy pismo procesowe strony jest wnoszone w formie dokumentu elektronicznego, powinno zawierać - oprócz wymogów ogólnych stawianych pismu procesowemu, także adres elektroniczny, a także powinno ono zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym. Zasady podpisywania przewidziane w art. 46 § 2a P.p.s.a. dotyczą także załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2b P.p.s.a.).

W stanie faktycznym opisywanych spraw, skarżąca wnosząc do Sądu korespondencję w drodze elektronicznej, podpisała pismo przewodnie zgodnie z wymogami i załączyła jednocześnie do tego pisma wypełniony formularz wniosku o przyznanie prawa pomocy. Załącznik ten jednak nie został podpisany zgodnie z ww. wymogami, wynikającymi z art. 46 § 2b w związku z art. 46 § 2a P.p.s.a. Z tych względów, referendarz sądowy wezwał skarżącą do uzupełnienia braku formalnego wniosku przez podpisanie go we właściwej formie (podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym), a skoro ta nie dokonała żądanej czynności w wyznaczonym terminie 7 dni, pozostawił wniosek o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania. Powołując się w rozstrzygnięciu na przepisy art. 46 § 2b P.p.s.a. i art. 46 § 2a P.p.s.a., referendarz podkreślił, że prawidłowe podpisanie pisma procesowego ma szczególne znaczenie w przypadku formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 252 § 1 i 1a P.p.s.a., w formularzu jest zawarte oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Oświadczenie to, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, a wnioskodawca obowiązany jest do zawarcia w nim stosownej klauzuli. Zdaniem referendarza, brak prawidłowego podpisu,

czyniło złożone oświadczenie nieskutecznym i spowodowało konieczność pozostawienia takiego wniosku bez rozpoznania.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 11/20 (postanowienie z dnia 7 lutego 2020 r.), referendarz sądowy przyznając prawo pomocy w zakresie całkowitym, dokonał oceny sytuacji materialnej strony przez pryzmat rodzaju i wysokości ponoszonych wydatków na miesięczne utrzymanie. W tym kontekście przyjął tezę, że koszt opłat za internetowe usługi w obecnych czasach, może być uznany za życiowo niezbędny, jako dający możliwość kontaktu z wieloma instytucjami, umawiania wizyt w urzędach, czy u lekarza, a także rozszerzając możliwości poszukiwania pracy.

W sprawach o sygn. akt II SPP/Op 4/20 (postanowienie z dnia 13 lutego 2020 r.) i II SPP/Op 6/20 (postanowienie z dnia 2 marca 2020 r.), Sąd odmówił przyznania prawa pomocy na zasadzie art. 247 P.p.s.a., uznając, że w sprawach ze skarg, w których zwrócono się jednocześnie o przyznanie prawa pomocy, zachodzi oczywista bezzasadność tych skarg.

Sąd zwrócił uwagę, że wymienione czynności proceduralne związane z wyborem kandydata na stanowisko prokuratorskie, jakie zostały zakwestionowane przez skarżącą we wniesionych sprawach, nie należą do właściwości sądu administracyjnego. Sąd wskazał w tym względzie na przepisy Rozdziału 1, Działu IV pn.: „Powołanie i odwołanie prokuratora” ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740) i podniósł, że ich postanowienia nie świadczą o właściwości sądów administracyjnych do rozpoznawania tego typu sporów. Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że wniesione skargi nie podlegają właściwości rzeczowej sądu administracyjnego, bowiem ich przedmiotem jest żądanie nie mieszczące się w zakresie kognicji sądu administracyjnego, wyznaczonego treścią art. 3 P.p.s.a. Z tych względów Sąd administracyjny nie jest właściwy do rozpoznania skarg, które należało uznać za niedopuszczalne na zasadzie art. 58 § 1 pkt 1 P.p.s.a. Sąd uznał przy tym, że powyższe rodzi konsekwencje w postaci konieczności odmowy przyznania wnioskodawczyni prawa pomocy w postępowaniu o przyznanie prawa pomocy, na zasadzie art. 247 P.p.s.a.

Odnotować warto, że zaprezentowane przez Sąd stanowisko zostało zaakceptowane przez Naczelny Sąd Administracyjny, który oddalił zażalenia wniesione przez wnioskodawczynię na wydane postanowienia w wymienionych wyżej sprawach (por. postanowienia z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt II GZ 199/20 i II GZ 200/20).

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 20/19 (postanowienie z dnia 7 października 2020 r.), referendarz sądowy rozpoznał wniosek pełnomocnika o przyznanie kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Uznał, że wskazane przez pełnomocnika jako niezbędne średniomiesięczne koszty związane z utrzymaniem kancelarii (opłata za najem i czynsz, za telefon, za sprzątanie lokalu, zakup artykułów biurowych, utrzymanie strony internetowej) czy samochodu (opłata leasingowa, opłaty za paliwo i sprzątanie, opłaty za przejazd drogami i autostradami, opłaty parkingowe) - nie są wydatkami niezbędnymi pełnomocnika z urzędu, o jakich mowa w art. 250 P.p.s.a.. Nie zaliczają się do nich także składki (ZUS, OC, samorządowa). W ocenie referendarza, rodzaj wskazanych wydatków, a także ich periodiczność, świadczy o konieczności zaliczenia ich do całokształtu kosztów prowadzenia kancelarii i świadczonych usług prawniczych przez pełnomocnika, jako jego źródła utrzymania. Referendarz uznał także, że ocena zasadności w ten sposób sformułowanego wniosku o zwrot wydatków z punktu widzenia zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego nakazuje natomiast uznać, że przedstawione wydatki nie są wydatkami niezbędnymi adwokata wyznaczonego z urzędu dla strony, niezbędnymi do celowego dochodzenia jej praw w konkretnej sprawie. W konsekwencji referendarz stwierdził, że adwokatowi z urzędu nie przysługuje w omawianym przypadku zwrot wydatków od Skarbu Państwa.

W sprawach o sygn. akt II SAB/Op 40/20 (postanowienie z dnia 17 września 2020 r.) i II SA/Op 217/20 (postanowienie z dnia 11 grudnia 2020 r.), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu wypowiedział się w kwestii złożonego na podstawie art. 157 § 1 P.p.s.a., wniosku pełnomocnika ustanowionego z urzędu o uzupełnienie wyroku przez orzeczenie co do kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd uznał, że postanowienie w tym zakresie powinno zostać wydane przez referendarza sądowego w odrębnym trybie uregulowanym w P.p.s.a., a to w przepisach Działu V, Rozdziału III, Oddziału 2 „Prawo pomocy” (art. 243-261 P.p.s.a.). Uzasadniając taki pogląd Sąd wskazał, że w świetle art. 258 § 1 i 2 pkt 8 P.p.s.a., czynności w zakresie prawa pomocy wykonuje referendarz sądowy, a do czynności tych należy w szczególności wydawanie na posiedzeniu niejawnym postanowień o przyznaniu wynagrodzenia adwokatowi, radcy prawnemu, doradcy podatkowemu lub rzecznikowi patentowemu za zastępstwo prawne wykonane na zasadzie prawa pomocy oraz o zwrocie niezbędnych udokumentowanych wydatków.

Z tych względów Sąd oddalił wniosek pełnomocnika o uzupełnienie wyroku przez orzeczenie co do kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ponieważ wniosek ten został już rozpoznany przez referendarza sądowego w odrębnym trybie.

Działalność pozaorzecznicza

- w dniu 13 stycznia Wiceprezes WSA w Opolu sędzia WSA Elżbieta Kmieciak oraz sędzia WSA Krzysztof Sobieralski wzięli udział w konferencji sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekających w Izbie Ogólnoadministracyjnej z udziałem przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych zorganizowanej w Naczelnym Sądzie Administracyjnym;
- w dniu 17 lutego sędzia WSA Krzysztof Bogusz wziął udział w warsztatach „Poprawność językowa tekstów prawnych – na podstawie uzasadnień sądowych” dla sędziów i asystentów sędziego, które odbyły się w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.
- W dniach 28 – 29 września 2020 r. starszy referendarz sądowy Violetta Radecka-Sinicka uczestniczyła w zorganizowanej m.in. przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Regionalne Izby Obrachunkowe we Wrocławiu i Opolu, Uniwersytet Łódzki, VII ogólnopolskiej konferencji „Samorząd terytorialny w systemie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zasady dysponowania środkami publicznymi i skutki ich naruszenia.” Na Konferencji zaprezentowała w formie zdalnej referat pt.: „Uchwały rad gmin w sprawach finansowych w świetle najnowszych orzeczeń sądów administracyjnych.”;
- W dniu 9 października 2020 r. starszy referendarz sądowy Violetta Radecka-Sinicka uczestniczyła w zorganizowanej w formie zdalnej, przez Państwową Wyższą Szkołę Zawodową w Elblągu ogólnopolskiej konferencji naukowej „Samorząd terytorialny w Polsce – stan obecny i perspektywy”. W ramach tej Konferencji złożyła artykuł pt.: „Skarga na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody w świetle orzecznictwa sądowoadministracyjnego”, który został opublikowany w monografii pt.: „Prawne uwarunkowania funkcjonowania samorządu terytorialnego w Polsce” (Wydawnictwo Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Elblągu, Elbląg 2020, s. 245);
- Starszy referendarz sądowy Violetta Radecka-Sinicka złożyła artykuł pt.: „Zasady niedochodzenia należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających jednostkom samorządu terytorialnego w świetle art. 59a ustawy o finansach publicznych”, które znalazło się w specjalnej publikacji poświęconej tematyce dyscypliny finansów publicznych w 2020 r., pt.: „Zasady dysponowania środkami publicznymi i skutki ich naruszenia” (dostępna na stronie internetowej <https://egitim.pl/pobieranie/egitim-publicacja>);

- Starszy referendarz sądowy Violetta Radecka-Sinicka w ramach monografii z konferencji naukowej „Aktualne problemy prawodawstwa w krajach Europy Środkowo-Wschodniej” zorganizowanej przez Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy im. Jana Długosza w Częstochowie i Uniwersytet Opolski, złożyła artykuł pt.: „Obywatelskie inicjatywy ustawodawcza i uchwałodawcza jako przejawy udziału społeczeństwa w tworzeniu prawa polskiego.”

Dane teleadresowe

Prezes WSA w Opolu
sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Sekretariat Prezesa
Starszy specjalista
Jolanta Hadała
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: sekretariat@opole.wsa.gov.pl

Wiceprezes WSA w Opolu
sędzia NSA Gerard Czech
tel. 77-5411-520
fax 77-5411-515
e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

Dyrektor WSA w Opolu
Jan Kansy
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: jan.kansy@opole.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy
sędzia WSA Krzysztof Bogusz
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: krzysztof.bogusz@opole.wsa.gov.pl

Kierownik Sekretariatu
Beata Gronowska
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dot. działalności sądu

tel. 77-5411-561

tel. 77-5411-562

tel. 77-5411-563

e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Biblioteka sądowa

tel. 77-5411-660

e-mail: biblioteka@opole.wsa.gov.pl

Administrator Systemu Informatycznego

Piotr Bunkowski

tel. 77-5411-640

e-mail: informatyka@opole.wsa.gov.pl

I Wydział

Przewodniczący Wydziału

Wiceprezes WSA sędzia NSA Gerard Czech

Kierownik Sekretariatu

Beata Przybyła

tel. 77-5411-520

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

II Wydział

Przewodniczący Wydziału

Prezes WSA sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Kierownik Sekretariatu

Grażyna Pałys

tel. 77-5411-540

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Oddział Finansowo - Budżetowy

Główny Księgowy

Katarzyna Majecka

tel. 77-5411-611

e-mail: ksiegowosc@opole.wsa.gov.pl

Główny Specjalista d/s Osobowych
Małgorzata Madera
tel. 77-5411-620
e-mail: kadry@opole.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno - Gospodarczy i Spraw Ogólnych
Kierownik Oddziału
Aleksandra Kowalska-Wnuk
tel. 77-5411-630
fax 77-5411-635
e-mail: sag@opole.wsa.gov.pl

Biuro Podawcze
Starszy Inspektor Sądowy
Małgorzata Cyma
tel. 77-5411-500
fax 77-5411-515

Inspektor Ochrony Danych Osobowych
Starszy inspektor sądowy
Maria Żymańczyk
tel. 77-54-11-525
e-mail: mzymanczyk@opole.wsa.gov.pl

Centrala telefoniczna
tel. 77-5411-500

Wykaz tabel

- I Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2019 r. i 2020 r.
- II Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2019 r. i 2020 r.
- III Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2019 r. i 2020 r.
- IV Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2019 r. i 2020 r.
- V Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2019 r. i 2020 r.
- VI Udział w postępowaniu pełnomocników w 2019 r. i 2020 r.
- VII Sprawy niezadowolone w 2019 r. i 2020 r.
- VIII Terminowość załatwiania spraw w 2019 r. i 2020 r.
- IX Wpływ i załatwienia skarg na akty i czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiciu na symbole w 2020 r.
- X Wpływ i załatwienia skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów /SAB/ w rozbiciu na symbole w 2020 r.

Tabela I

Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Wydziały	Rodzaj spraw	Pozostało z roku 2019	Wpływ		Załatwiono				Zamknięto		Pozostało na rok 2021
					Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym				
			2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	
Wydział I	SA	142	536	388	335	141	162	273	3	5	111
	SAB	0	0	7	0	0	0	7	0	0	0
Wydział II	SA	100	470	378	279	146	173	210	21	6	116
	SAB	2	77	84	1	0	84	68	0	0	18
Razem		244	1083	857	615	287	419	558	24	11	245

Tabela II

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

SKO w Opolu	Pozostało z roku 2019	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
		w ujęciu liczbowym				w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %			
		2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020
Wydział I	49	125	98	61	67	8	13	13,1	19,4	53	54	86,9	80,6
Wydział II	22	124	135	106	84	25	27	23,6	32,1	81	57	76,4	67,9
Razem	71	249	233	167	151	33	40	19,8	26,5	134	111	80,2	73,5

Tabela III

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Opolu	Pozostało z roku 2019	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020
Wydział I	48	191	144	130	116	25	19	19,2	16,4	105	97	80,8	83,6
Wydział II	10	36	33	15	29	3	8	20,0	27,6	12	21	80,0	72,4
Razem	58	227	177	145	145	28	27	19,3	18,6	117	118	80,7	81,4

Tabela IV

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Województwo opolskie	Pozostało z roku 2019	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020
Wydział I	0	1	0	0	1	0	1	0,0	100,0	0	0	0,0	0,0
Wydział II	21	128	97	119	74	53	30	44,5	40,5	66	44	55,5	59,5
Razem	21	129	97	119	75	53	31	44,5	41,3	66	44	55,5	58,7

Tabela V

Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Liczba skarg wnoszonych przez	Wydział I		Wydział II		Razem	
	2019	2020	2019	2020	2019	2020
Osoby fizyczne	282	218	333	360	615	578
Osoby prawne	250	154	174	74	424	228
Organizacje społeczne	2	17	29	14	31	31
Prokuratorów	2	6	11	14	13	20
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VI

Udział w postępowaniu pełnomocników w 2020 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Udział w postępowaniu	Wydział I w liczbach		Wydział II w liczbach		Razem	
	2019	2020	2019	2020	2019	2020
Pełnomocników administracji państwowej	245	149	248	157	493	306
Adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	88	65	101	68	189	133
Radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	146	81	280	192	426	273
Doradców podatkowych	81	47	0	0	81	47
Rzeczników patentowych	0	0	0	0	0	0
Prokuratorów	0	0	2	0	2	0
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VII
Sprawy niezalutwione

Rodzaj sprawy	Wydział	Liczba spraw niezalutwionych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu									
		powyżej 3 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 miesięcy do 2 lat		powyżej 2 do 3 lat		powyżej 3 lat	
		2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020
SA	I	13	22	34	4	5	10	2	3	9	8
	II	15	18	4	7	6	8	2	6	0	1
Razem		28	40	38	11	11	18	4	9	9	9
SAB	I	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	0	1	1	0	1	0	0	1	0	0
Razem		0	1	1	0	1	0	0	1	0	0

Tabela VIII
Terminowość załatwiania spraw

Rodzaj sprawy	Wydział	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres													
		do 2 miesięcy		powyżej 2 do 3 miesięcy		powyżej 3 do 4 miesięcy		powyżej 4 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 do 24 miesięcy		powyżej 24 miesięcy	
		2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020	2019	2020
SA	I	140	122	130	76	128	50	67	63	30	88	4	16	1	4
	II	202	126	138	74	50	49	42	61	32	43	9	9	0	0
Razem		342	248	268	150	178	99	109	124	62	131	13	25	1	4
SAB	I	0	4	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	64	45	12	6	7	15	2	1	0	1	0	0	0	0
Razem		64	49	12	9	7	15	2	1	0	1	0	0	0	0

Tabela IX

Wpływ i załatwienie skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiciu na symbole w 2020 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol 7 i 17/	Z A Ł A T W I O N O						Zamknięto	Pozostało na następny okres				
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e				Na posiedzeniu niejawnym							
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw	W inny sposób			Ogółem (***)	w tym		
																Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	10	49	1	41	40	13	7	6	0	0	27	7	13	6	1	18
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	16	69	2	59	58	30	12	17	1	0	28	8	10	7	1	26
24	604	Dotyczy działalności gospodarczej, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	1	12	0	8	8	5	0	5	0	0	3	0	1	1	0	5
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	2	9	1	9	9	5	2	3	0	0	4	1	1	2	0	2
49	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	8	16	0	21	21	15	13	2	0	0	6	3	2	1	0	3
59	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	0	20	0	15	15	0	0	0	0	0	15	0	7	8	0	5
71	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	121	251	6	279	275	94	24	69	1	0	181	20	88	70	4	93
82	612	Sprawy geodezji i kartografii	0	5	0	3	3	1	0	1	0	0	2	0	1	1	0	2
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	2	15	0	11	11	1	0	1	0	0	10	3	4	1	0	6
100	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	24	9	0	29	29	3	0	3	0	0	26	0	25	0	0	4
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	6	34	2	30	30	19	14	4	1	0	11	3	2	4	0	10
121	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	0	5	0	2	2	0	0	0	0	0	2	0	1	1	0	3
143	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	3	7	0	9	8	5	2	3	0	0	3	1	2	0	1	1
148	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	5	14	0	15	15	3	1	2	0	0	12	1	5	5	0	4
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodów lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarskiego i nadzoru sanitarnego	1	10	0	10	10	7	2	5	0	0	3	2	1	0	0	1
167	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	2	8	0	8	8	2	1	1	0	0	6	1	2	2	0	2
184	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
204	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	1	13	0	13	12	7	0	7	0	0	5	3	1	1	1	1
232	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celnicy Unii Europejskiej	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
240	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0
246	632	Pomoc społeczna	12	68	1	54	54	21	10	11	0	0	33	2	23	8	0	26
253	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	2	6	0	8	8	4	4	0	0	0	4	0	2	1	0	0
264	634	Sprawy kombatanów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	1	1	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1
275	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	2	14	0	16	14	1	1	0	0	0	13	0	1	12	2	0
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	0	11	0	10	10	1	0	1	0	0	9	2	3	4	0	1
309	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	0	2	0	2	2	1	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	11	86	4	87	86	25	9	16	0	0	61	3	6	13	1	10
321	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	10	30	0	38	38	22	10	12	0	0	16	2	3	2	0	2
		Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655	242	766	17	781	770	287	113	171	3	0	483	63	204	152	11	227

Tabela X

Wpływ i załatwienie skarg na bezczynność i przewlekłość organów /SAB/ w rozbiću na symbole w 2020 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol. 7 i 17/	Z A Ł A T W I O N O											Zamknięto	Pozostało na następny okres
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e							Na posiedzeniu niejawnym					
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem (***) (****)	w tym					
														Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18		
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	0	3	0	3	3	0	0	0	0	0	3	1	1	1	0	0	
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	0	14	0	13	13	0	0	0	0	0	13	13	0	0	0	1	
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3	
71	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	
82	612	Sprawy geodezji i kartografii	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	0	3	0	2	2	0	0	0	0	0	2	2	0	0	0	1	
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	
148	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	0	4	0	4	4	0	0	0	0	0	4	4	0	0	0	0	
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	
167	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	
204	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	
214	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	0	2	0	2	2	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	
246	632	Pomoc społeczna	0	3	0	3	3	0	0	0	0	0	3	0	1	2	0	0	
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	0	5	2	5	5	0	0	0	0	0	5	0	0	4	0	0	
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	2	42	3	33	33	0	0	0	0	0	33	16	9	8	0	11	
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	0	2	0	2	2	0	0	0	0	0	2	0	0	2	0	0	
321	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	0	4	0	4	4	0	0	0	0	0	4	0	4	0	0	0	
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655			2	91	5	75	75	0	0	0	0	0	75	37	16	19	0	18	